

Arrest

nr. 294 939 van 3 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3 / 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2023.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met X van 20 februari 2023, waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Iraanse nationaliteit, verblijft volgens zijn verklaringen sedert september 2013 in België. Op 27 november 2019 dient hij een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) op 14 juli 2020.

1.2. Op 20 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het door verzoeker tegen deze dubbele weigeringsbeslissing ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X van 6 april 2021.

Verzoeker dient geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Hij tekent wel beroep aan bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Verzoeker en de Belgische Staat sluiten op 2 maart 2022 een minnelijke schikking af, waarbij werd voorgesteld dat verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming indient dat andermaal door het commissariaat-generaal aan een grondig onderzoek zal onderworpen worden (administratief dossier, map documenten, stuk 4).

1.3. Op 26 april 2022 dient verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Na opnieuw te zijn gehoord bij het commissariaat-generaal op 10 augustus 2022, beslist de commissaris-generaal op 3 november 2022 (opnieuw) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verzonden.

1.4. Verzoeker stelt tegen de thans bestreden beslissing beroep in bij de Raad op 29 november 2022.

Nadat verzoeker bij monde van zijn advocaat op de terechtzitting van 20 februari 2023 voor aanvang van de pleidooien de wraking van de rechter verzocht, legt hij op diezelfde dag een verzoekschrift tot heropening van de debatten en een verzoekschrift tot wraking neer.

Bij arrest nr. X van 20 februari 2023 wordt de zaak, gelet op de bijzonderheden van het dossier, naar de algemene rol verwezen.

De zaak wordt tijdens de terechtzitting van 24 mei 2023 met drie rechters behandeld.

1.5. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit de stad Teheran en bent u Iraans staatsburger. U bent ongehuwd en werkte als verkoper in een kledingzaak. Af en toe werkte u ook als kok. U heeft een broer in België.

Tien jaar geleden leerde u het katholicisme kennen via uw buurvrouw A.. Van kinds af aan ging u vaak naar het huis van A. om samen te spelen. U merkte op hoe A.s ouders haar behandelden, met veel liefde en vriendelijkheid voor elkaar. De ouders leerden A. vergeven en dit trok u aan. U legde een link tussen de vriendelijkheid van A. haar familie en hun geloof. Toen u 24 jaar was, werd u verliefd op A. en jullie kregen een relatie. Jullie brachten veel tijd samen door en u werd nieuwsgierig en wou meer weten over het christendom. Ze gaf u een Bijbel en u zocht informatie op het internet over het christendom. A. stelde u voor aan G., een vriend van de familie. G. onderwees mensen die meer over Jezus wouden weten. In het midden van de zesde maand van het jaar 1391 (Iraanse kalender, stemt overeen met september 2012 volgens de westerse kalender) ging u voor de eerste keer naar zo'n bijeenkomst. Tijdens de eerste maand van 1392 (maart-april 2013) werd jullie ontmoetingsplaats onthuld door de autoriteiten. Plotseling hoorden jullie veel lawaai, waarna George het deur naar het dak opende en jullie konden wegvlugten via de daken. U ging naar een vriend S.G. in Varamin. Daar bleef u ondergedoken voor zes maanden. De broer van S., H., die werkt bij de luchthavenpolitie, hielp u aan een Belgisch visum en zo verliet u Iran in de maand shahrivar van 1392 (augustus-september 2013) met het vliegtuig. U werd tegengehouden in Duitsland waar u uw vingerafdrukken moest afgeven en waar uw paspoort van u werd afgenomen. In september 2013 kwam u aan in België. U logeerde even bij uw broer en later leefde u ook een tijdje op straat. U wou initieel geen verzoek om internationale bescherming indienen aangezien u graag uw problemen in Iran wou oplossen. Uiteindelijk diende u toch een verzoek om internationale bescherming in België in op 27 november 2019. Bij terugkeer naar Iran vreesde u te zullen worden geëxecuteerd vanwege uw bekering tot het christendom.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw melikaart (nationale kaart), uw shenasnameh (geboorteboekje), een attest van de kerk met een kopie van de identiteitskaart van de priester, een voorschrift voor medicatie, een kopie van de identiteitskaart van uw broer en een attest van een fysiotherapeute.

Op 21 oktober 2020 ging het CGVS over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen ging u op 19 november 2020 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV legde u de volgende documenten neer: een rapport van de UNHCR getiteld 'Guidelines Religion-based refugee claims'; een attest van Diaken J.B. waarin deze getuigt over uw bekering; een rapport van de Deense immigratiediensten met als titel 'Update on the Situation for Christian Converts in Iran, Report from the Danish Immigration Service's fact-finding mission to Istanbul and Ankara, Turkey and London, United Kingdom, Juni 2014'; een rapport van de Canadese immigratiediensten met als titel: 'Iran: information sur les enseignements, les interprétations et les connaissances liés au christianisme chez les chrétiens convertis, Immigration and Refugee Board of Canada, 18 maart 2014', een e-mail gedateerd van 13 februari 2021 die u ter voorbereiding van uw doop aan Mgr. J.K. schreef, een Wikipedia pagina over Mgr. K., een foto van uzelf met Mgr. K. naar aanleiding van een ontmoeting in het kader van de toelichting van uw motivatie om gedoopt te worden en een email met bijlage met de kalender waaruit de ingeplande datum van uw doopsel bleek. In zijn arrest van 6 april 2021 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing genomen door het CGVS. U tekende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. U tekende wel beroep aan bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), waarin u betoogt dat er sprake is van een schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en dit omdat de RvV ondanks de aanwezigheid van deze nieuwe elementen waaruit de oprechtheid van uw bekering zou kunnen blijken, hierover geen enkele vraag aan u stelde en deze elementen ook niet meenam in zijn beoordeling. Tijdens uw procedure bij het EHRM legde u een attest neer waaruit blijkt dat u op 3 april 2021 gedoopt werd alsook een attest van hulpbisschop K. waarin hij stelde dat het hem sterk zou verbazen dat uw bekering niet oprecht zou zijn, en nog moeilijker om te besluiten dat uw bekering manifest opportunistisch zou zijn.

Het EHRM heeft zich niet ten gronde uitgesproken, daar u en de Belgische staat in maart 2022 een minnelijke schikking hebben afgesloten. Deze minnelijke schikking houdt in dat u ermee instemde af te zien van elke verdere vordering tegen de Belgische staat met betrekking tot de feiten die aan uw verzoek bij het EHRM ten grondslag lagen, en dat de Belgische regering zich ertoe verbond te garanderen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een eventueel nieuw asielerzoek van u opnieuw in behandeling zou nemen door middel van een grondig onderzoek van al het door u voorgelegde bewijsmateriaal, teneinde het klaarblijkelijk ontbreken van een doeltreffend rechtsmiddel om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te klagen in geval van uw verwijdering naar Iran te verhelpen. Het EHRM besliste vervolgens in april 2022 om de zaak van de rol te schrappen. Aldus heeft de Belgische staat in de procedure voor het EHRM een minnelijke schikking getroffen waarbij werd voorgesteld dat u een nieuw verzoek om internationale bescherming indient, dat andermaal door het CGVS aan een grondig onderzoek zou onderworpen worden.

Op 26 april 2022 diende u uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in, waarbij u dezelfde elementen inroept als bij uw initiële asielaanvraag. U stelt te zijn bekeerd tot het christendom en u haalt aan dat u sinds uw eerste verzoek meer contact en meer interactie hebt met mensen in de kerk. U heeft binnen de kerk ook een vertrouwenspersoon en peter, E.d.L., die altijd naast u staat, die u in contact bracht met veel mensen en die u geholpen heeft om een vriendenkring te bouwen. U had ter voorbereiding van uw doopsel in januari of februari 2021 een ontmoeting met monseigneur J.K., hulpbisschop in het bisdom van Mechelen-Brussel. U werd op 3 april 2021 gedoopt. Na uw doopsel had u nogmaals een ontmoeting met monseigneur K. Verder heeft u ook twee kennissen van u overtuigd om te bekeren tot het christendom, H.K.R. en V.R. Bij terugkeer naar Iran vreest u dat de Iraanse autoriteiten u omwille van uw bekering naar het christendom zullen arresteren en u in de gevangenis zullen opsluiten. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u een steunbrief van uw vertrouwenspersoon E.d.L. neer (d.d. 3 augustus 2022), alsook een doopattest (d.d. 3 april 2021) en een steunbrief van hulpbisschop J.K. (d.d. 6 september 2022).

Op 25 augustus 2022 contacteerde het CGVS via e-mail uw raadsman om te informeren naar het antwoord van Monseigneur K. op de e-mail die u hem op 13 februari 2021 had gestuurd. Op 7 september 2022 maakte uw advocaat een e-mail over aan het Commissariaat-generaal waarin hij stelde dat Monseigneur K. nooit op uw e-mail van 13 februari 2021 had geantwoord. In bijlage bij deze e-mail voegde uw advocaat een steunbrief van Monseigneur K. toe (cf. supra) en benadrukte uw advocaat dat de

hulpbisschop niet twijfelt aan de oprechtheid van uw bekering. Daarnaast merkte uw advocaat in diezelfde e-mail ook op dat in het gehoorverslag vermeld stond dat u gedoopt werd om 7u 's ochtends, terwijl het in werkelijkheid om 19u 's avonds was.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Iran te worden gearresteerd en opgesloten in de gevangenis omwille van uw bekering tot het christendom.

Het CGVS merkt hierbij vooreerst op dat volgende drie elementen moeten worden beoordeeld om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen: de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering; - de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe een verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof; - de wijze waarop een verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen. (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88). De verklaringen van een verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan u om aannemelijk maken dat u overtuigd en oprecht bekeerd bent tot het christendom en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van uw identiteit. Van u die beweert zich te hebben bekeerd, kan dan ook verwacht worden dat u kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. U moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van uw algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van uw kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer nu u afkomstig bent uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden in uw hoofde ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft. Uw verklaringen over uw bekering in Iran zijn echter ontoereikend.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, kan immers een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden teruggevonden. Zo dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan doordat u incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u bekeerd zou zijn tot het christendom. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 januari 2020 dat u ongeveer in de eerste maand van 1392 (21 maart 2013 – 20 maart 2014) het katholicisme heeft leren kennen en dat u 7 jaar geleden bekeerd bent tot het katholicisme (Verklaring DVZ, vraag 9; Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u echter dat u sinds de derde maand nu tien jaar geleden christen bent, waarna u bevestigde dat het in 2009 of 2010 moet zijn geweest (Notities Persoonlijk Onderhoud 1 (NPO 1), d.d. 14 juli 2020, p. 3 en p. 4). U vertelde ook dat u ongeveer 24 jaar was op dat moment (NPO 1, p. 4) wat dus zou betekenen dat u christen bent sinds de derde maand van het jaar 1389, wat overeenkomt met juni 2010. Uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS zijn onverzoenbaar met elkaar. Aangezien het moment waarop men zich een nieuwe geloofsovertuiging aanmeet een ijkpunt is in het leven van een bekeerling, schaden bovenstaande tegenstrijdigheden ernstig het geloof in uw daadwerkelijke bekering tot het christendom.

Over de motivering voor uw bekering tot het christendom in Iran bent u ook niet aannemelijk. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u zich wilde bekeren naar het christendom

omdat bij A., uw buurvrouw, haar ouders zo mooi praatten en vriendelijk waren met elkaar. Zo leerden ze aan hun kind dat ze andere mensen moest liefhebben en als iemand boos werd, moest ze die persoon vergeven, terwijl u aangeleerd had dat u moest wraak nemen (NPO 1, p. 13). Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom u veronderstelde dat haar ouders haar zo behandelden omwille van hun religie, was u bevreemdend zeker dat uw hersenen u hadden geholpen om tot deze conclusie te komen. U voegde hieraan toe dat u een leeftijd had waarop u het verschil tussen goed en slecht zelf kon zien (NPO 1, p. 13). Deze toch heel merkwaardige uitleg kan niet overtuigen. U blijkt dan ook geen verklaring aan te kunnen reiken waarom u, die toen nog geen kennis van het katholieke geloof had, het beschreven gedrag aan het katholiek geloof toeweest. Verder kan er nog gewezen worden op de merkwaardige vaststelling dat u niet wist of A. een bekeerde of geboren christen was (NPO 1, p. 11) en geen idee had hoe zij en haar familie in contact waren gekomen met het christendom (NPO 1, p. 11) terwijl u A. beschrijft als uw buurmeisje dat u al heel lang kende, iemand waarop u verliefd werd en waarmee u wilde trouwen in Armenië of Turkije (NPO 1, p. 5, 12). Bovendien introduceerde A. u in het christendom en heeft u alle informatie van haar gekregen (NPO 1, p. 15). Wanneer u werd gevraagd waarom u dit niet wist, zei u dat u er wel naar gevraagd had, maar dat A. u geen antwoord gaf en ze uw vraag probeerde te ontwijken (NPO 1, p. 11). Het is toch wel heel bevreemdend te noemen dat A., uw toenmalige partner, u enerzijds introduceerde in het christendom en u wilde helpen bekeren, maar anderzijds haar eigen ervaring niet wilde delen en nooit praatte over haar eigen bekeringsproces (NPO 1, p. 11). Tenslotte is het ook opvallend dat u geen informatie heeft over A., de vrouw met wie u wou trouwen (NPO 1, p. 14). Het is ook bevreemdend dat uw broer naar haar op zoek ging, maar zij en de familie van de aardbol zouden verdwenen zijn wegens de inval tijdens de bijeenkomsten, terwijl A. helemaal niks te maken had met die bijeenkomsten (NPO 1, p. 14). Evenzeer mag het verwonderen dat de vrouw die met u wilde huwen sinds uw vlucht noch u noch uw familie heeft proberen te bereiken.

Daarnaast moet er nog gewezen worden op uw opmerkelijke verklaring tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw informatie over de Bijbel en het oude testament beperkt was, omdat u het boek nog niet gelezen had. U haalde uw informatie bij A. en meestal ging het dan over het nieuw testament (NPO 1, p. 15). Wanneer u er op gewezen werd dat u binnenkort gedoopt zou worden en of het dan niet belangrijk was een goede kennis te hebben van de Bijbel, het oude testament inbegrepen, verklaarde u dat u dakloos was en op straat woonde, u voelde zich depressief en durfde niks meer doen, ook niet met uw uiterlijk de kerk binnengaan (NPO 1, p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd werd wat u zelf ondernam om het woord van God beter te leren kennen, antwoordde u dat u met drie mensen in het opvangcentrum gepraat had over het christendom (NPO 1, p. 15). Wanneer u later geconfronteerd werd met uw zelf toegekende schaarse kennis van de Bijbel en het feit dat u op dat moment volgens uw verklaringen al 7 tot 10 jaar geleden bekeerd was tot hetatholicisme, dan restte het u enkel te zeggen dat u in Iran nog jong was, overdag moest werken en niemand in dienst had. U had geen tijd meer want uw kledingzaak was van 's morgens tot 's avonds elke dag geopend (NPO 1, p. 15). Ook in België had u het te moeilijk om de Bijbel te lezen, want u had geen verblijfsvergunning en u voelde zich depressief en eenzaam toen u op straat leefde (NPO 1, p. 16). Dit is onverenigbaar met uw verklaring waarin u vermeldde dat u het 'met hart en ziel wilt', als gevraagd werd wat u zelf ondernam om een goede kennis van de Bijbel te hebben (NPO 1, p. 15). Uw opvallende desinteresse om u te verdiepen in de Bijbel ondergraaft zeer sterk uw voorstelling van uw bekeringsactiviteit in Iran. Aansluitend is het ook frappant dat één van de moeilijkheden die u ondervond in de islam de Arabische taal is. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u niet begreep waarom u Arabisch moest praten, terwijl u geen Arabisch begrijpt (NPO 1, p. 14), maar u hier wel naar een Franstalige kerk gaat en een Franstalige Bijbel heeft (NPO 1, p. 15), waar u zelf verklaarde dat er bij de misviering veel buitenlanders zijn en u hun taal niet begreep (NPO 1, p. 15). U gaf zelf aan de Franse taal niet machtig te zijn en niet veel te begrijpen, maar u bleef gaan omdat u het leuk vond (NPO 1, p. 20). Aangezien Bijbels in het Farsi eenvoudigweg te koop zijn op het internet, er gratis Farsi Bijbelapps bestaan en het internet tal van andere informatie over de Bijbel in het Farsi telt, wijst uw laattijdige roeping om u in de Bijbel te verdiepen en dan nog in een taal die u niet of nauwelijks machtig bent allerm minst op een daadwerkelijke interesse. Dat u zich bekeerde tot het christendom zonder moeite te doen om u in de inhoud van uw nieuwe geloof te verdiepen haalt het geloof in uw bekering volledig onderuit.

Zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van uw vermeende bekering, problemen en nood aan internationale bescherming wordt bovendien op fundamentele wijze ondergraven door uw bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming in België. U blijkt immers al minstens sinds 2013 in België te zijn. Toch diende u pas op 27 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U stelde dat u eerst wou wachten en hoopte uw problemen in Iran op te lossen. En ook uw oudste broer raadde u aan te wachten (NPO 1, p. 7). Maar gevraagd wat uw familie dan precies heeft ondernomen om uw problemen op te lossen, blijft u dat antwoord schuldig. U zegt zelf niet te weten welke stappen ze

hebben ondernomen, behalve dat ze op zoek waren naar iemand, een connectie die iets voor u kon doen (NPO 1, p. 7). Bovendien stelt u zelf dat wanneer uw oudste broer te weten kwam wat u gedaan had, hij zei dat u als een ketter beschouwd wordt en dat er niks meer aan gedaan kan worden, dat niemand iets voor u kan doen (NPO 1, p. 7). Dit was volgens u twee jaar nadat u Iran verliet, in 1393 (2014) of 1394 (2015), toch diende u nog steeds geen verzoek tot internationale bescherming in (NPO 1, p. 7). Zelfs uw broer M., die in België woont, raadde u aan asiel aan te vragen, maar u was bang om terug naar Iran gestuurd te worden (NPO 1, p. 7). Aangezien het indienen van een verzoek juist dient om u te beschermen tegen een terugkeer naar Iran kan uw uitleg allerm minst weerhouden worden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u nali et dit te doen en gedurende zes jaren talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een ernstige negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan (de ernst en de oprechtheid van) uw beweerde bekering tot het christendom in Iran of aan de hieruit voortgesproten problemen die u in Iran zou gekend hebben.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal ook niet heeft kunnen overtuigen dat u ondanks het vastgestelde onoprechte karakter van uw bekering in Iran hier in België wel oprecht bekeerd zou zijn.

Er dient hierbij op gewezen te worden dat bij verzoeken om internationale bescherming gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een verzoeker om internationale bescherming niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. In voorkomend geval zal de beslissende instantie met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van het verzoek beoordelen en de verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Dienaangaande kan vooreerst opgemerkt wordt dat het gegeven dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, reeds een ernstige negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

In dit verband zegt u zelf dat u pas sinds november of december 2019, wat gelijkloopt met uw verzoek om internationale bescherming, contact opnam met de kerk in Elsene, er naar de kerk gaat en er Bijbellessen volgt (NPO 1, p. 15 en p. 19). Dat u slechts zes jaar na aankomst in België voor het eerst uw geloof opnieuw beleefde doet ernstig twijfelen aan het oprecht karakter van uw hernieuwde bekering. Dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België samenvalt met uw verzoek om internationale bescherming wijst er sterk op dat uw huidig engagement er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Dat u het in de eerste zes jaar van uw verblijf hier niet nodig vond om in België met een katholieke kerk contact op te nemen, omdat volgens uw eigen verklaringen u geen verblijfsvergunning had en u zich depressief en eenzaam voelde en u niet wist wat u aan het doen was, kan niet overtuigen (NPO 1, p. 16). Er kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat het bijzonder eenvoudig is om met andere katholieke gelovigen in België in contact te treden, hetzij via internet, hetzij via bekeerlingen in het opvangcentrum, hetzij via uw tot het christendom bekeerde broer, en aangezien er in België godsdienstvrijheid is waardoor men hier, in tegenstelling tot in Iran, risicoloos de kerk kan frequenteren, tast uw jarenlange desinteresse de geloofwaardigheid van uw beweerde in Iran ontstane interesse voor het christendom aan.

Het onoprecht karakter van uw bekering tot het christendom in België blijkt verder ook uit de vaststelling dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 10 augustus 2022 herhaaldelijk bevreemdende uitspraken deed waardoor uw kennis van en geloof in het katholicisme ernstig in twijfel getrokken dienen te worden. Zo stelde u in eerste instantie dat u tegen V. zei dat het verplichte vasten tijdens de ramadan in de islam nergens op sloeg (NPO 2, p. 15). Toen u er door de protection officer op gewezen werd dat ook christenen een vastenperiode kennen, antwoordde u dat deze vastenperiode bij katholieken minder strikt is dan bij moslims (NPO 2, p. 17). Een bevredigende uitleg waarom u het vasten bij moslims onzin vindt en bij christenen niet, kon u echter niet geven, meer zelfs, ondanks het feit dat u beweerde aan de vasten te hebben deelgenomen als christen, kon u niet zeggen wat de reden was voor deze vastenperiode binnen het katholiek geloof (NPO 2, p. 17). Gezien uw kritische houding tegenover de vastenperiode bij moslims wekt dit gebrek aan interesse in uw huidige geloof verbazing. U kon bovendien ook niet zeggen of er aan het einde van de vastenperiode een katholiek feest gevierd werd (NPO 2, p. 17). Nochtans wordt volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, op het einde van de vastenperiode het Paasfeest gevierd binnen het katholiek geloof. Hierop gewezen, stelde u ontwijkend dat er natuurlijk wel een soort feest is aan het einde van de vasten, iets dat gevierd wordt (NPO 2, p. 17). Gevraagd naar de concrete betekenis van het Paasfeest, beweerde u dat het ging om een reiniging ter gelegenheid van de doopviering, waarbij je als christen van je zonden gereinigd wordt (NPO 2, p. 17). Nochtans wordt tijdens het Paasfeest de verrijzenis van Jezus Christus gevierd, wat een centraal element vormt van het katholieke geloof. Hiermee geconfronteerd, haastte u zich te zeggen dat u zich vergist had omdat u stress had en beaamde u plots dat tijdens het Paasfeest inderdaad de Verrijzenis van Christus gevierd wordt (NPO 2, p. 17). Dit is echter weinig ernstig. De vaststelling dat u de betekenis van het belangrijkste feest van de katholieke kerk niet kent, bevestigt alleen maar het manifest opportunistisch karakter van uw bekering tot het christendom.

Wat betreft uw stelling dat uw vrienden H.K.R. en V.R. zich onder uw invloed zou hebben bekeerd tot het christendom, dient te worden opgemerkt dat het hier louter een blote bewering van uw kant betreft die, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw eigen bekering, niet gevolgd kan worden (NPO 2, p. 14). Overigens legde u over deze bekeringsdrang ook weinig overtuigende verklaringen af. Zo stelde u in eerste instantie herhaaldelijk dat H.K.R. zich onder uw invloed bekeerde tot het christendom (NPO 2, p. 15). Toen u vervolgens gevraagd werd hoe dat concreet in zijn werk gegaan was, bleek echter dat H.K.R. reeds voor u tegen hem over het christendom begon te praten bekeerd was en dat zijn bekering dus bezwaarlijk op uw conto geschreven kon worden (NPO 2, p. 15). Uw uitleg dat H. dit niet eerder tegen u had verteld omdat hij uw geloof op de proef wou stellen, komt weinig overtuigend over (NPO 2, p. 15). Bovendien kunnen ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over het bekeringsproces van V.R. Zo liet V. zich tot op heden niet dopen en kon u niet vertellen wat daarvoor de reden was (NPO 2, p. 16). U opperde dat het misschien kwam doordat hij een gelovige familie had (NPO 2, p. 16). Hiernaar gevraagd, bleek u dit onderwerp echter nooit met V. te hebben besproken omdat het iets persoonlijk was waarmee u zich niet wilde bemoeien (NPO 2, p. 16). Deze uitspraak is echter weinig coherent met uw eerdere bewering dat u herhaaldelijk op V. inpraatte om hem ervan te overtuigen tot het katholicisme te bekeren (NPO 2, p. 15). Er kan immers verwacht worden dat u, indien u werkelijk over deze zaken met hem zou hebben gepraat, zou kunnen vertellen wat de redenen waren voor zijn beslissing om zich niet te laten dopen. Uw weinig coherente en weinig overtuigende verklaringen over uw bekeringsdrang bevestigen alleen maar het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde bekering tot het christendom in België. Het stemt in dit verband ook tot nadenken dat u behalve V. en H. aan niemand anders de Blijde Boodschap verkondigd heeft, wat bezwaarlijk van een onbedwingbare bekeringsdrang getuigt (NPO 2, p. 16).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw beweerde bekering tot het katholicisme noch in Iran, noch in België geloof gehecht kan worden. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst het christelijk geloof zal aanhangen, dat u zich aldaar als christen zal manifesteren of dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

U legde tijdens de beroepprocedure bij de RvV verschillende documenten neer waarmee u de oprechtheid van uw bekering tot het katholicisme wilde staven. Het gaat om motivatiebrief die u schreef aan monseigneur K. d.d. 3 februari 2021, een Wikipedia pagina waaruit blijkt dat monseigneur K. hulpbisschop is in het bisdom Mechelen-Brussel, een niet-gedateerde foto van uzelf met monseigneur K., een steunbrief van hulpbisschop J.K. (d.d. 6 september 2022), een planning van de activiteiten die u ondernam ter voorbereiding van uw doopsel, en een doopattest (d.d. 3 april 2021). Daarnaast legde u ook nieuwe brief neer van diaken J.K. (d.d. 18 november 2020) en een steunbrief van uw vertrouwenspersoon E.d.L. (d.d. 3 augustus 2022) neer. In zijn argumentatie voor het EHRM stelde uw raadsman dat uit uw interactie met de personen die van nabij betrokken zijn bij uw bekeringstraject duidelijk kan afgeleid worden dat uw

bekering tot het christendom oprecht is. In haar opmerkingen op het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS voegde uw advocate hier nog aan toe dat personen met autoriteit binnen de katholieke gemeenschap hebben gesteld dat ze geen twijfels hebben bij het oprecht karakter van uw bekering (NPO 2, p. 19). Uw advocate leidde hieruit af dat een eventuele weigeringsbeslissing in uw hoofde zou moeten stellen dat deze personen zich vergissen of niet weten waarover zij het hebben, wat volgens haar niet verdedigbaar is (NPO 2, p. 19).

In deze benadrukt het CGVS dat de commissaris-generaal over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid beschikt om geloofwaardigheid van de door een verzoeker aangehaalde asielmotieven te beoordelen. Verder stipt het CGVS dat deze steunbrieven werden opgesteld door vertegenwoordigers van uw kerk, in wiens belang het is om de aanhangers van hun kerk bij te staan. De briefschrijvers kunnen zich voor het opstellen van hun attesten overigens louter en alleen baseren op uw verklaringen en het gedrag dat u in hun aanwezigheid wenst te vertonen, doch niet op een objectieve bron van informatie. De door u neergelegde stukken kunnen dan ook weliswaar uw aanwezigheid en engagement tijdens de hierin aangehaalde religieuze activiteiten staven, doch kunnen geenszins uitsluitel bieden over de vraag of, en kunnen evenmin aantonen dat, deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Deze steunbrieven kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen uw beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

Dienaangaande wijst het CGVS erop dat er reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de omstandigheden waarin u uw godsdienstige overtuiging heeft verworven, en meer in het bijzonder uw motieven voor bekering. Bovendien bleek uit uw verklaringen dat u zich bekeerde tot het christendom zonder dat u moeite had gedaan om u in de inhoud van uw nieuwe geloof te verdiepen. Aangaande uw kennis van uw nieuw geloof wijst uw laattijdige roeping om u in de Bijbel te verdiepen en dan nog in een taal die u niet of nauwelijks machtig bent allerm minst op een daadwerkelijke interesse. Ook uw herhaaldelijk bevreemdende uitspraken tijdens uw persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2022 trekken uw kennis van en geloof in het katholicisme ernstig in twijfel. De vaststelling dat u slechts zes jaar na aankomst in België voor het eerst terug naar de kerk ging, en dit op het ogenblik dat u een verzoek om internationale bescherming indiende, ondergraaft verder de oprechtheid van uw toewijding voor uw nieuw gekozen godsdienst. Uw weinig coherente en weinig overtuigende verklaringen over uw bekeringsdrang bevestigen alleen maar het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde bekering tot het christendom in België. Uit het voorgaande volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk bekeerd bent tot het christendom en dat de deze godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van uw identiteit.

De door u voorgelegde brieven vermogen niet aan te tonen dat uw bekering tot het christendom ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme. Dat enkele van de door u voorgelegde stukken afkomstig zijn van personen met autoriteit binnen de katholieke gemeenschap, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat aan deze steunbrieven slechts een beperkte bewijskracht kan worden toegekend en dat deze stukken moeten worden beoordeeld in samenhang met uw verklaringen over uw bekering(sproces) naar het christendom.

Dit klemt des te meer nu uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2022 blijkt dat u monseigneur K. slechts twee keer heeft ontmoet en dat u verder geen contact met hem heeft gehad (NPO 2, p. 10). Tijdens het eerste gesprek dat u had met de bisschop praatten jullie gedurende ongeveer twintig minuten, waarbij hij u vroeg waarom u in België was, waarom u Iran moest verlaten en hoe u christen geworden was. Daarnaast vroeg de hulpbisschop ook of u graag naar Iran wou terugkeren en wat het belangrijkste gebed van de christenen was (NPO 2, p. 7). Monseigneur K. had op diezelfde dag gedurende een periode van twee uur een gesprek met dertig à veertig mensen, waarbij hij telkens meteen na het gesprek besliste of ze al dan niet klaar waren om gedoopt te worden. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat de heer K., louter op basis van zijn autoriteit binnen de katholieke kerk, in zo'n kort tijdsbestek een correcte inschatting zou kunnen maken van de oprechtheid van uw geloof of de diepere redenen voor uw bekering tot het christendom. Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u tijdens uw tweede ontmoeting met de heer K. geen gesprek met hem voerde. De hulpbisschop beperkte zich er bij deze gelegenheid toe u te verwelkomen tot de katholieke kerk (NPO 2, p. 8). Het is in dit verband ook bevreemdend dat u er tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS van overtuigd bleek dat de heer K. het hoofd was van de katholieke kerk in België, terwijl hij in werkelijkheid slechts een van de drie hulpbisschoppen is die dienen onder de aartsbisschop van het bisdom Mechelen-Brussel

(monseigneur D.K.), zoals ook blijkt uit de door u neergelegde documenten. De vaststelling dat u niet op de hoogte bent van de positie die de heer K. inneemt binnen de katholieke kerk, bevestigt alleen maar het oppervlakkig karakter van uw interactie met hem.

Het is daarnaast ook opvallend dat de heer K. in de door uw raadsman neergelegde steunbrief die dateert van 6 september 2022 verwijst naar de motivatiebrief die u hem in het Frans zou hebben geschreven voorafgaand aan uw doopsel (cf. administratief dossier). In tegenstelling tot wat de heer K. lijkt te veronderstellen, en in tegenstelling tot wat uw raadsman liet uitschijnen in zijn verzoekschrift bij het EHRM, blijkt uit uw verklaringen immers dat u nooit zelf contact hebt opgenomen met de heer K. om hem de motivatie voor uw bekering uiteen te zetten. Het was volgens uw verklaringen immers uw raadsman die de door u tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV neergelegde e-mail opstelde en door u liet ondertekenen (NPO 2, p. 10). Uw raadsman had tegen de diaken J.B. gezegd dat hij een aanbevelingsbrief van de bisschop nodig had, waarna hij in samenspraak met de diaken en uw vertrouwenspersoon E.d.L. besliste om in uw naam een email naar de bisschop te sturen (NPO 2, p. 10). Uzelf had daar volgens uw verklaringen niets mee te maken (NPO 2, p. 10). Over de inhoud van deze e-mail, die in vlekkeloos Frans is opgesteld, bleek u bovendien zelf amper iets te kunnen vertellen en dit omdat u de Franse taal onvoldoende beheerst (NPO, p. 10). Pas achteraf, toen u de e-mail via uw broer in handen kreeg en liet vertalen, merkte u dat daarin goede woorden stonden over u en dat de e-mail eigenlijk over u ging (NPO 2, p. 10). Uit uw verklaringen komt onmiskenbaar naar voren dat de steunbrief van de hulpbisschop van Mechelen-Brussel geenszins het antwoord vormt op een motivatiebrief die door u persoonlijk werd geschreven, doch dat uw raadsman de brief in kwestie in samenspraak met uw directe begeleiders heeft opgesteld met als doel de hulpbisschop van het bisdom Mechelen-Brussel ertoe te brengen een aanbevelingsbrief te schrijven zodat u over bijkomende argumenten zou beschikken om uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat de motivatiebrief die zonder enige inbreng van uwentwege door uw raadsman werd opgesteld, de oprechtheid van uw bekering tot het christendom kan staven.

Ook de andere door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen. Uit uw verklaringen en uit de inhoud van deze brieven komt duidelijk naar voren dat de steunbrieven van uw diaken J.B. uw vertrouwenspersoon E.d.L. louter opgesteld werden met als doel uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Dergelijke brieven kunnen hoogstens een bewijs vormen voor uw deelname aan religieuze activiteiten in België, doch zij laten niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter uw deelname aan deze activiteiten en het oprechte karakter van uw engagement. Dat u gedoopt bent toont evenmin aan dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers, daar u geen overtuigende verklaringen kan afleggen over uw bekering, maakt u evenmin aannemelijk dat u wens gedoopt te worden ingegeven is door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging.

Uw activiteiten op de sociale media, die pas begonnen toen u uw uitnodiging voor uw persoonlijk onderhoud van 14 juli 2020 ontving, waarop u christelijk georiënteerde berichten post doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis evenmin afbreuk. Bovendien dient, betreffende uw beweerde kerkgang in België en uw sociale mediagebruik, benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De opmerking van uw raadsman dat u om 19u 's avonds en niet om 7u 's ochtends gedoopt werd, is voor deze beslissing niet relevant.

Daar waar uw advocate op het einde van uw persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2022 opmerkt dat "het Europees Hof onregelmatigheden heeft vastgesteld in zijn eerste procedure. Wat het Hof signaleerd heeft door de zaak te communiceren, wat geleid heeft tot de eenzijdige verklaring van de Belgische staat, is dat de RvV op basis van alle elementen van het dossier, niet tot de conclusie had kunnen komen dat de bekering van mijnheer een manifest opportunistisch karakter heeft" dient nog volledigheidshalve benadrukt te worden dat er nergens uit de stukken waarover het CGVS beschikt blijkt dat het EHRM geoordeeld heeft dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte tot de vaststelling zou gekomen zijn dat u niet oprecht bekeerd bent. Het EHRM heeft zich immers niet ten

gronde uitgesproken, daar u en de Belgische staat in maart 2022 een minnelijke schikking hebben afgesloten.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.2. In een voorafgaande opmerking betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing, op grond van een onzorgvuldige lezing van het dossier, hem en zijn raadsman impliciet beschuldigt van het frauderen met documenten. Hij benadrukt dat hij wel degelijk een zelfgeschreven brief heeft gericht aan hulpbisschop J.K. (stuk 3 bij het verzoekschrift). Het gaat om zijn motivatiebrief voor zijn doop *d.d.* 13 februari 2021, waarnaar hulpbisschop J.K. in zijn schrijven verwijst. In deze uitwisseling was er volgens verzoeker geen enkele tussenkomst van zijn raadsman. De verwerende partij maakt luidens het verzoekschrift dan ook een ernstige fout en trekt hieruit zwaarwegende en negatieve conclusies.

Nog volgens verzoeker is de impliciete kritiek over de wijze van uitoefening van het mandaat van zijn raadsman gebaseerd op een materiële vergissing, namelijk een verwarring tussen de brief die verzoeker naar hulpbisschop J.K. stuurde en de e-mail die de raadsman later aan deze hulpbisschop richtte.

Verder wordt aangehaald dat er in de eerste procedure geen afdoende onderzoek werd gevoerd naar de per aanvullende nota neergelegde elementen (persoonlijk schrijven verzoeker aan hulpbisschop J.K., foto van verzoeker en hulpbisschop J.K. en brief ter bevestiging doop). Deze elementen, aldus verzoeker, werden noch door de verwerende partij, noch door de Raad in beschouwing genomen, wat het EHRM ertoe bracht de aandacht te vestigen op de principes van het arrest Singh e.a. v. België. Deze elementen zijn luidens het verzoekschrift door de verwerende partij opnieuw niet op afdoende wijze in beschouwing genomen.

2.1.3. In een eerste middelonderdeel bespreekt verzoeker het risico in geval van terugkeer.

Verzoeker verwijst naar de UNHCR *Guidelines* inzake verzoeken om internationale bescherming die gegrond zijn op religieuze overwegingen van 28 april 2004 en naar arrest nr. 269 049 van de Raad van 25 februari 2022.

Hij oppert dat er geen grondig onderzoek is gevoerd naar de risico's in geval van terugkeer naar Iran. Het is voor hem onduidelijk op welke objectieve informatie de bestreden beslissing zich hiervoor steunt en, in het geval dit verwijst naar de COI Focus van 30 maart 2020, stipt hij aan dat deze enkele bron onvoldoende en verouderd is. Volgens verzoeker tonen recente rapporten aan dat (bekeerde) christenen in Iran tal van risico's lopen en schendingen van hun fundamentele rechten meemaken.

De motivering in de bestreden beslissing, dat er weinig aandacht wordt geschonken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming, is volgens verzoeker geen garantie dat hij zonder risico naar Iran kan terugkeren. Gelet op het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM komt de verwerende partij haar verplichtingen onder de artikelen 48/3 en 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet niet na.

Waar de bestreden beslissing ervan uitgaat dat verzoeker in Iran geen enkele blij zou geven van zijn bekering en zijn religie niet zou beleven, is dit onverzoenbaar met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in § 76 van het arrest X., Y. and Z. (C-199/12, C-200/12 en C-201/12) van 7 november 2013 heeft vastgesteld.

De verwerende partij moest, onder alle omstandigheden, onderzoeken welk risico verzoeker zou lopen in geval van terugkeer (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, en EHRM 5 november 2019, nr. 3221817, A.A./Zwitserland), *quod non in casu*.

Verzoeker werpt op dat hij al drie jaar naar nagenoeg alle misdiensten gaat, een bijbel bezit, naar catecheselessen is gegaan en zich heeft laten dopen. Hij verwijst naar de steunbrieven van zijn begeleider binnen de kerk, van de diaken en van de hulpbisschop en naar zijn publicaties over zijn christelijk geloof op sociale media, wat volgens hem wel degelijk leidt tot een zeker publiek profiel dat hem in het vizier van de Iraanse autoriteiten kan plaatsen.

Hij stelt voorts dat de feiten vergelijkbaar zijn met deze in het reeds voormelde arrest nr. 249 049 van de Raad.

Omwille van de voorgaande elementen meent verzoeker in geval van terugkeer gevaar te lopen op behandelingen, strijdig met artikel 3 van het EVRM.

2.1.4. In een tweede onderdeel betwist verzoeker dat zijn bekering manifest opportunistisch zou zijn.

Verzoeker betoogt dat enkel en alleen wanneer het opportunistisch karakter van de bekering manifest is voor allen, dit een belangrijke impact kan hebben op de uitkomst van het beschermingsverzoek.

In casu kan dergelijke conclusie volgens verzoeker onmogelijk worden getrokken. Zo beantwoordde hij verschillende vragen die betrekking hadden op zijn kennis van het christelijk geloof en wat dit voor hem betekent. Ook kon hij perfect uitleggen waarom hij zich tot het christendom aangetrokken voelt en waarom hij deze religie heeft gekozen boven de in Iran prevalerende islam. Zijn uitleg voor het onzinnig vinden van het vasten bij de moslims in tegenstelling tot bij de christenen acht verzoeker dan weer afdoende. Verder werpt hij op dat hij door de stress – hij leeft reeds drie jaar in onzekerheid en leefde lang op straat – verstrooid raakte en zich missprak over de betekenis van het paasfeest en dat dit onmogelijk als voldoende kan worden beschouwd om zijn bekering als manifest opportunistisch te beschouwen. Daarnaast betoogt verzoeker dat zijn vertrouwenspersoon binnen de kerk, de diaken en de hulpbisschop hem ondersteunen en dat zij in verschillende attesten de oprechtheid van zijn bekering, zijn toewijding tot het christendom en zijn participatie aan het leven en de activiteiten van de kerkgemeenschap benadrukken. Tot slot haalt hij aan dat de verwerende partij, om te stellen dat zijn bekering een manifest opportunistisch karakter heeft, enkel een subjectieve analyse van zijn verklaringen maakt en stelt dat hij hierdoor in Iran geen enkel risico loopt, zonder dit ook maar te onderbouwen met enig objectief element.

Verzoeker verwijst opnieuw naar 's Raads arrest nr. 269 049 van 25 februari 2022.

Hij besluit dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is geschonden en op zijn minst artikel 48/6, § 4, dat het voordeel van de twijfel voorschrijft.

2.1.5. In een derde en laatste middelonderdeel buigt verzoeker zich over de bewijslast.

Volgens de specifieke richtlijnen van het UNHCR voor verzoeken om internationale bescherming op basis van religie moeten asielinstanties rekening houden met alle factoren en is een uitgebreide test van de kennis niet steeds de norm om aanvragen gegrond op religieuze overtuiging te behandelen. Verzoeker wijst op de procedurele richtlijnen die het UNHCR geeft voor de geloofwaardigheid van het relaas van een verzoeker die zijn claim steunt op zijn geloof.

Verzoeker is verder van mening dat geen rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke en culturele omstandigheden. Zo leefde hij jaren op straat, heeft hij de middelbare school in Iran niet afgemaakt, had hij geen toegang tot het internet, verbleef hij gedurende de zes jaar dat hij zonder vast verblijf was slechts tussen november 2019 en juni 2021 in het opvangcentrum en sprak hij nog geen Frans, wat een belangrijk obstakel vormde om in contact te komen met katholieke gelovigen in België.

Het argument dat hij zes jaar lang talmde alvorens een beschermingsverzoek in te dienen, acht verzoeker dan weer onverenigbaar met de vereiste van een ernstig en diepgaand onderzoek naar zijn vrees (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden).

Doordat de bestreden beslissing een causaal verband legt tussen een hoge mate van vereiste kennis en het feit dat het christendom in Iran verboden is, wordt luidens het verzoekschrift aan verzoeker een

zwaardere bewijslast opgelegd die niet overeenkomt met wat het UNHCR in zijn specifieke richtlijnen vaststelt.

Tot slot verwijst verzoeker nog naar de algemene richtlijnen van het UNHCR en wat daar over “*réfugiés sur place*” is gesteld.

De hogere bewijslast en de verstrenging van de analyse van zijn verzoek zijn, zo besluit verzoeker, niet verenigbaar met de internationale richtlijnen voor de analyse van deze aanvragen en de ‘test’ die de verwerende partij *in casu* uitvoert, schendt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het risico bij terugkeer als bekeerde tot het christendom, kan de verwerende partij niet op afdoende wijze aantonen dat verzoekers bekering uit louter manifeste opportunistische overwegingen is ingegeven. Gelet op het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM moet verzoeker, zo besluit het verzoekschrift, als vluchteling worden erkend.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- brief vertrouwenspersoon E.d.L. d.d. 3 augustus 2022 (stuk 3);
- attest hulpbisshop J.K. d.d. 6 september 2022 (stuk 4);
- brief van verzoeker aan hulpbisshop J.K. d.d. 13 februari 2021 (stuk 5);
- Article 18, OpenDoors, MEC, CSW, “*Rights violations against christians in Iran*”, gezamenlijk jaarverslag 2021 (stuk 6);
- VN Communicatie AL IRN 26/2020, 11 november 2020 (stuk 7).

2.2.2. Bij de nota met opmerkingen van de verwerende partij zijn geen stukken gevoegd.

2.2.3. Op 16 februari 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een eerste aanvullende nota aan de Raad over, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- UNHCR, “*Statement on the interpretation of Article 5(3) of the EU Qualification Directive regarding subsequent applications for international protection based on sur place religious conversion*”, 3 februari 2023 (stuk 8);
- uittreksels Facebook-profiel verzoeker (stuk 9).

2.2.4. Op 17 mei 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een eerste aanvullende nota over, met daarbij gevoegd:

- COI Focus “*Iran Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*”, d.d. 10 mei 2023.

2.2.5. Verzoeker legt op 22 mei 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota, zonder bijkomende stukken, neer.

2.2.6. Op 23 mei 2023 legt ook de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd uittreksels van verzoekers Facebook-profiel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Iran, vreest verzoeker gearresteerd en opgesloten te worden in de gevangenis omwille van zijn bekering tot het christendom. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

2.3.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat volgens artikel 48/3, § 4, b), van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 10, lid 1, b), van de richtlijn 2011/95/EU, het begrip godsdienst *“onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald”* omvat.

Het Hof van Justitie heeft reeds benadrukt dat deze bepaling een ruime uitlegging geeft aan het begrip ‘godsdienst’ door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, pt. 78).

Voorts heeft het Hof ook geoordeeld dat artikel 2, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU *“aldus moet worden uitgelegd dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra de bevoegde autoriteiten, gelet op diens persoonlijke situatie, van oordeel zijn dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek strekkende tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus mogen die autoriteiten van de asielzoeker redelijkerwijs niet verwachten dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet”* (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 80).

2.3.4.3. Het Hof van Justitie heeft verder nog gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven; dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort; dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De drie elementen kunnen in theorie weliswaar van elkaar gescheiden worden, maar in de praktijk niet volledig los van elkaar worden beoordeeld. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij de Raad alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier betreft, zoals de verklaringen, documenten en de feitelijke informatie die een verzoeker voorlegt over voormelde drie elementen. Deze moeten niet alleen worden gezien in hun onderlinge samenhang, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging.

Deze bekering tot een andere godsdienst moet oprecht zijn, in die zin dat verzoeker *in concreto* aannemelijk moet maken dat hij daadwerkelijk door het christelijk geloof overtuigd is, d.i. dat zijn bekering is ingegeven door een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte bekering aannemelijk is gemaakt, wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Volgens het EHRM is er sprake van een oprechte persoonlijke geloofsovertuiging wanneer er sprake is van een zekere overtuigingskracht, ernst, samenhang en belangrijkheid ("*a certain level of cogency, seriousness, cohesion and importance*"; EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 144).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de bekering moeten de drie voormelde elementen (proces/motieven, kennis en activiteiten) worden betrokken en gewogen waarbij het persoonlijke, doorleefd verhaal van verzoeker van belang is. In het algemeen kan dan ook worden gesteld dat binnen de beoordeling van de drie elementen het zwaartepunt ligt op de verklaringen van de verzoeker over zijn eigen ervaringen en zijn persoonlijke beleving met betrekking tot deze drie elementen.

Binnen deze drie elementen kan dan weer in het algemeen worden gesteld dat het zwaartepunt in de meeste gevallen ligt bij de motieven voor en het proces van bekering. Dit neemt niet weg dat indien er ten aanzien van één element minder aannemelijke verklaringen zijn afgelegd, de andere elementen dit kunnen 'compenseren', mits de verzoeker in staat is daarover verklaringen af te leggen die overtuigend genoeg zijn om de zwakkere elementen te 'compenseren'.

2.3.4.4. Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven. Van een verzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij op een coherente en geloofwaardige wijze de daadwerkelijkheid en oprechtheid van zijn beweerde bekering en van zijn geloofsbeleving aannemelijk kan maken.

2.3.4.5. Verzoekers beweerde bekering in Iran

Voor de beoordeling van de motieven voor en het proces van bekering in zijn land van herkomst, Iran, grijpt de Raad terug naar wat verzoeker hieromtrent in het kader van zijn eerste verzoek om internationale

bescherming heeft verklaard. Verzoeker gaf toen aan dat hij in 2010 het katholicisme leerde kennen via zijn buurvrouw A. in Iran, waarmee hij later een relatie had en zou trouwen, maar met wie hij heden geen contact meer heeft. A. bracht verzoeker in contact met een man die mensen onderwees die meer over Jezus willen weten. Nadat de ontmoetingsplaats waar deze man bijeenkomsten hield, en waaraan verzoeker zou hebben deelgenomen, door de Iraanse autoriteiten onthuld werd, verliet verzoeker, na eerst nog zes maanden ondergedoken te hebben geleefd, in 2013 Iran.

In de bestreden beslissing wordt terecht en omstandig gemotiveerd dat de motieven voor verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran niet aannemelijk zijn. Zo wordt aangaande de aangehaalde motieven voor de bekering terdege als volgt overwogen:

“Over de motivering voor uw bekering tot het christendom in Iran bent u ook niet aannemelijk. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u zich wilde bekeren naar het christendom omdat bij A., uw buurvrouw, haar ouders zo mooi praatten en vriendelijk waren met elkaar. Zo leerden ze aan hun kind dat ze andere mensen moest liefhebben en als iemand boos werd, moest ze die persoon vergeven, terwijl u aangeleerd had dat u moest wraak nemen (NPO 1, p. 13). Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom u veronderstelde dat haar ouders haar zo behandelden omwille van hun religie, was u bevreemdend zeker dat uw hersenen u hadden geholpen om tot deze conclusie te komen. U voegde hieraan toe dat u een leeftijd had waarop u het verschil tussen goed en slecht zelf kon zien (NPO 1, p. 13). Deze toch heel merkwaardige uitleg kan niet overtuigen. U blijkt dan ook geen verklaring aan te kunnen reiken waarom u, die toen nog geen kennis van het katholieke geloof had, het beschreven gedrag aan het katholieke geloof toeweest. Verder kan er nog gewezen worden op de merkwaardige vaststelling dat u niet wist of A. een bekeerde of geboren christen was (NPO 1, p. 11) en geen idee had hoe zij en haar familie in contact waren gekomen met het christendom (NPO 1, p. 11) terwijl u A. beschrijft als uw buurmeisje dat u al heel lang kende, iemand waarop u verliefd werd en waarmee u wilde trouwen in Armenië of Turkije (NPO 1, p. 5, 12). Bovendien introduceerde A. u in het christendom en heeft u alle informatie van haar gekregen (NPO 1, p. 15). Wanneer u werd gevraagd waarom u dit niet wist, zei u dat u er wel naar gevraagd had, maar dat A. u geen antwoord gaf en ze uw vraag probeerde te ontwijken (NPO 1, p. 11). Het is toch wel heel bevreemdend te noemen dat A., uw toenmalige partner, u enerzijds introduceerde in het christendom en u wilde helpen bekeren, maar anderzijds haar eigen ervaring niet wilde delen en nooit praatte over haar eigen bekeringsproces (NPO 1, p. 11). Tenslotte is het ook opvallend dat u geen informatie heeft over A., de vrouw met wie u wou trouwen (NPO 1, p. 14). Het is ook bevreemdend dat uw broer naar haar op zoek ging, maar zij en de familie van de aardbol zouden verdwenen zijn wegens de inval tijdens de bijeenkomsten, terwijl A. helemaal niks te maken had met die bijeenkomsten (NPO 1, p. 14). Evenzeer mag het verwonderen dat de vrouw die met u wilde huwen sinds uw vlucht noch u noch uw familie heeft proberen te bereiken.”

De Raad treedt deze terechte en pertinente overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, bij en kan slechts vaststellen dat verzoeker deze in het kader van onderhavig beroep geheel ongemoeid laat.

Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op de incoherente en tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde over wanneer hij bekeerd zou zijn tot het christendom, 2009-2010 dan wel 2013-2014, en wordt er terecht op gewezen dat van iemand die een dergelijke ingrijpende en risicovolle beslissing neemt, een hoge mate van interesse en toewijding kan verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. De verklaringen over de start van zijn beweerde bekering, afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming, zijn onverzoenbaar met elkaar. Verzoeker laat dit motief geheel onbesproken waardoor de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bijtreedt dat de tegenstrijdigheden over het moment waarop verzoeker zich een nieuwe geloofsovertuiging aanmeet - hetgeen een ijkpunt is in het leven van een bekeerling - ernstig het geloof in zijn daadwerkelijke en oprechte bekering tot het christendom in Iran schaden.

In de bestreden beslissing wordt voorts, met betrekking tot de beweerde bekering van verzoeker tot het christendom in Iran, terecht gewezen op zijn opvallende desinteresse en laattijdige roeping om zich te verdiepen in de Bijbel, waardoor de voorstelling van zijn bekeringsactiviteit in Iran zeer sterk wordt ondergraven. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Daarnaast moet er nog gewezen worden op uw opmerkelijke verklaring tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw informatie over de Bijbel en het oude testament beperkt was, omdat u het boek nog niet gelezen had. U haalde uw informatie bij A. en meestal ging het dan over het nieuw

testament (NPO 1, p. 15). Wanneer u er op gewezen werd dat u binnenkort gedoopt zou worden en of het dan niet belangrijk was een goede kennis te hebben van de Bijbel, het oude testament inbegrepen, verklaarde u dat u dakloos was en op straat woonde, u voelde zich depressief en durfde niks meer doen, ook niet met uw uiterlijk de kerk binnengaan (NPO 1, p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd werd wat u zelf ondernam om het woord van God beter te leren kennen, antwoordde u dat u met drie mensen in het opvangcentrum gepraat had over het christendom (NPO 1, p. 15). Wanneer u later geconfronteerd werd met uw zelf toegekende schaarse kennis van de Bijbel en het feit dat u op dat moment volgens uw verklaringen al 7 tot 10 jaar geleden bekeerd was tot het katholicisme, dan restte het u enkel te zeggen dat u in Iran nog jong was, overdag moest werken en niemand in dienst had. U had geen tijd meer want uw kledingzaak was van 's morgens tot 's avonds elke dag geopend (NPO 1, p. 15). Ook in België had u het te moeilijk om de Bijbel te lezen, want u had geen verblijfsvergunning en u voelde zich depressief en eenzaam toen u op straat leefde (NPO 1, p. 16). Dit is onverenigbaar met uw verklaring waarin u vermeldde dat u het 'met hart en ziel wilt', als gevraagd werd wat u zelf ondernam om een goede kennis van de Bijbel te hebben (NPO 1, p. 15). Uw opvallende desinteresse om u te verdiepen in de Bijbel ondergraaft zeer sterk uw voorstelling van uw bekeringsactiviteit in Iran. Aansluitend is het ook frappant dat één van de moeilijkheden die u ondervond in de islam de Arabische taal is. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u niet begreep waarom u Arabisch moest praten, terwijl u geen Arabisch begrijpt (NPO 1, p. 14), maar u hier wel naar een Franstalige kerk gaat en een Franstalige Bijbel heeft (NPO 1, p. 15), waar u zelf verklaarde dat er bij de misviering veel buitenlanders zijn en u hun taal niet begreep (NPO 1, p. 15). U gaf zelf aan de Franse taal niet machtig te zijn en niet veel te begrijpen, maar u bleef gaan omdat u het leuk vond (NPO 1, p. 20). Aangezien Bijbels in het Farsi eenvoudigweg te koop zijn op het internet, er gratis Farsi Bijbelapps bestaan en het internet tal van andere informatie over de Bijbel in het Farsi telt, wijst uw laattijdige roeping om u in de Bijbel te verdiepen en dan nog in een taal die u niet of nauwelijks machtig bent allerm minst op een daadwerkelijke interesse. Dat u zich bekeerde tot het christendom zonder moeite te doen om u in de inhoud van uw nieuwe geloof te verdiepen haalt het geloof in uw bekering volledig onderuit."

Hieruit volgt dat ook het tweede element, zijnde de kennis van het geloof in Iran, en a fortiori ook het derde element, de wijze waarop verzoeker het geloof opvat en beleeft, geenszins weten te overtuigen.

Voorts wordt erop gewezen dat verzoeker pas zes jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende en dat de redenen ter verschoning voor dit danig lang talmen niet weten te overtuigen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande met recht gemotiveerd als volgt:

"Zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van uw vermeende bekering, problemen en nood aan internationale bescherming wordt bovendien op fundamentele wijze ondergraven door uw bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming in België. U blijkt immers al minstens sinds 2013 in België te zijn. Toch diende u pas op 27 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U stelde dat u eerst wou wachten en hoopte uw problemen in Iran op te lossen. En ook uw oudste broer raadde u aan te wachten (NPO 1, p. 7). Maar gevraagd wat uw familie dan precies heeft ondernomen om uw problemen op te lossen, blijft u dat antwoord schuldig. U zegt zelf niet te weten welke stappen ze hebben ondernomen, behalve dat ze op zoek waren naar iemand, een connectie die iets voor u kon doen (NPO 1, p. 7). Bovendien stelt u zelf dat wanneer uw oudste broer te weten kwam wat u gedaan had, hij zei dat u als een ketter beschouwd wordt en dat er niks meer aan gedaan kan worden, dat niemand iets voor u kan doen (NPO 1, p. 7). Dit was volgens u twee jaar nadat u Iran verliet, in 1393 (2014) of 1394 (2015), toch diende u nog steeds geen verzoek tot internationale bescherming in (NPO 1, p. 7). Zelfs uw broer M., die in België woont, raadde u aan asiel aan te vragen, maar u was bang om terug naar Iran gestuurd te worden (NPO 1, p. 7). Aangezien het indienen van een verzoek juist dient om u te beschermen tegen een terugkeer naar Iran kan uw uitleg allerm minst weerhouden worden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen en gedurende zes jaren talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een ernstige negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid."

Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, worden verwacht dat deze bij aankomst in Europa, of kort daarna, van zodra hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, *quod certe non in*

casu. Zoals in de nota van de verwerende partij overigens terecht wordt aangestipt, kan uit verzoekers uitleg voor zijn laattijdig beschermingsverzoek worden afgeleid dat hij, zoals hij zelf aangaf, een overdrachtsbesluit op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, heeft trachten af te wenden. Zo verklaarde hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij reeds in 2014 een advocaat gecontacteerd had die hem evenwel had geadviseerd om te wachten met het indienen van een beschermingsverzoek in België omdat zijn vingerafdrukken reeds in Duitsland genomen waren en hij nog niet lang genoeg in België verbleef (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 14 juli 2020, p. 8). Hieruit volgt dat verzoeker niet alleen naliet om bij aankomst in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar ook na aankomst in België, en dit zelfs na aandringen van zijn in België verblijvende broer. Dat verzoeker maar liefst zes jaar wachtte om een beschermingsverzoek in België in te dienen, getuigt in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt dan ook een ernstige negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat het argument dat hij zes jaar getalmd heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen onverenigbaar is met de vereiste van een ernstig en diepgaand onderzoek dat de asielinstanties naar zijn vrees moeten uitvoeren, zoals opgelegd door het EHRM, stipt de Raad aan dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en dat nergens uit blijkt dat verzoekers talmen een doorslaggevend element in zijn nadeel is. Verzoeker weerlegt met dit betoog bovendien geenszins de overige, hierboven vermelde, pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan genoegzaam blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de daadwerkelijkheid en oprechtheid van verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran en de daaruit volgende vervolgingsvrees. Het gegeven dat tevens wordt gewezen op verzoekers talmen gedurende zes jaar, betekent op zich niet dat er geen zorgvuldig en grondig onderzoek is gebeurd naar verzoekers vervolgingsvrees. Het is immers niet onredelijk om dit element mede in overweging te nemen bij de beoordeling van de ernst, oprechtheid en geloofwaardigheid van de vermeende bekering, temeer wanneer de verzoeker geen geldige redenen kan aanvoeren waarom hij nagelaten heeft zijn beschermingsverzoek zo spoedig mogelijk in te dienen, zoals vereist in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.6. Op basis van het voorgaande kan aan de daadwerkelijkheid en oprechtheid van verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, alsook aan de hieruit voortgesproten problemen die hij in Iran omwille van de beweerde bekering zou hebben gekend geen enkel geloof worden gehecht. Verzoeker betwist dit in onderhavig beroep ook nergens en focust zich uitsluitend op de beweerde daadwerkelijkheid en oprechtheid van de gestelde bekering in België.

2.3.4.7. Verzoekers beweerde bekering in België

2.3.4.7.1. Wat de beweerde bekering in België betreft, benadrukt de Raad dat voor verzoeken om internationale bescherming die gebaseerd zijn op geloofsactiviteiten die werden ontwikkeld in het gastland (*"réfugié sur place"*), er vaak bijzondere bezorgdheden dan wel ernstige twijfels kunnen rijzen met betrekking tot de daadwerkelijkheid en oprechtheid van een bekering en dus de geloofwaardigheid van de bekering en geloofsovertuiging (zie in deze zin EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 123). Of geloofsactiviteiten, ontwikkeld in het gastland, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen, moet dan ook worden bepaald door een zorgvuldig onderzoek van de omstandigheden van de zaak.

In eerste instantie is een nauwgezet en grondig onderzoek vereist naar de omstandigheden en de oprechtheid van de bekering *sur place*. Het is aan verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn bekering *sur place* voortvloeit uit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte en dus geloofwaardige bekering kan worden aangenomen, moeten vervolgens de gevolgen van deze bekering bij terugkeer naar het land van herkomst worden beoordeeld en moet aan de hand van landeninformatie worden nagaan of een vrees voor vervolging objectief gegrond is.

Niettemin, ook in die gevallen waar er geen sprake is van een daadwerkelijke en oprechte en dus geloofwaardige bekering, doch enkel van geloofsactiviteiten die in het gastland werden ontwikkeld uitsluitend met het doel om de nodige voorwaarden te scheppen om aldaar internationale bescherming te kunnen bekomen, dringt een onderzoek naar een gegronde vrees voor vervolging zich op.

Artikel 48/6, § 5, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat bij de beoordeling van een beschermingsverzoek rekening moet worden gehouden met de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren. Dit artikel vormt de gedeeltelijke omzetting van artikel 4, § 3, d), van de richtlijn 2011/95/EU. Uit de memorie van toelichting blijkt namelijk dat de voorwaarde in artikel 4, § 3, d), van deze richtlijn, met name de vraag of de activiteiten uitsluitend tot doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, niet werd overgenomen bij de omzetting ervan in de Vreemdelingenwet, gezien een eventuele weigeringsbeslissing niet alleen zou kunnen worden gemotiveerd door die vaststelling (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 48).

Wat er ook van zij, beide artikelen vereisen dat wordt beoordeeld of de activiteiten *sur place* aanleiding kunnen geven tot vervolging of ernstige schade, ongeacht of ze te goeder dan wel te kwader trouw worden uitgevoerd.

Twijfels over bepaalde elementen van het relaas of over de oprechtheid van verzoeker nemen immers niet weg dat de vrees voor vervolging betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, moeten worden getoetst.

Of er nu sprake is van een daadwerkelijke en oprechte en dus geloofwaardige bekering *sur place* of niet, van belang is dat de relevante feitelijke omstandigheden van de zaak worden vastgesteld en dat de objectieve risico's bij terugkeer naar het land van herkomst worden onderzocht. Bij de beoordeling hiervan zijn de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden vervolgd en de ernst van de vervolging van cruciaal belang. Dit houdt in dat wordt nagegaan welke geloofsactiviteiten in het gastland daadwerkelijk worden uitgeoefend, ongeacht de persoonlijke motieven achter deze geloofsactiviteiten, of deze activiteiten ter kennis zijn gekomen of kunnen komen van de mogelijke actoren van vervolging, zoals de overheden van het land van herkomst, hoe deze geloofsactiviteiten waarschijnlijk door de overheden van het land van herkomst zullen worden gezien en opgevat, alsook hoe het gedrag en de motieven erachter zullen worden gepercipieerd, met name of de aangehaalde geloofsactiviteiten zouden kunnen leiden tot de toeschrijving van een geloofsovertuiging die negatief zou kunnen worden beoordeeld door de nationale overheden en aanleiding zou kunnen geven tot vervolging.

Geloofsactiviteiten die in het gastland werden ontwikkeld uitsluitend met het doel om de nodige voorwaarden te scheppen om internationale bescherming te kunnen bekomen, zullen in beginsel geen aanleiding geven tot een gegronde vervolgingsvrees indien het opportunistische of onoprechte karakter van deze geloofsactiviteiten duidelijk is voor de overheden van het land van herkomst én er zich geen ernstige nadelige gevolgen zullen voordoen bij terugkeer naar het land van herkomst. Er kan immers niet worden uitgesloten dat actoren van vervolging geen rekening zullen houden met het opportunistisch dan wel onoprechte karakter van de geloofsactiviteiten in het gastland, bv. omdat het hen niet uitmaakt of omdat ze niet geloven dat de bekering slechts geveinsd was om internationale bescherming te kunnen verkrijgen (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 123, 144-145; EHRM 5 november 2019, nr. 32218/17, A.A./Zwitserland, par. 49; EHRM 26 april 2022, nr. 29836/20, M.A.M./Zwitserland, par. 67; EHRM 7 januari 2014, nr. 58802/12, A.A./Zwitserland, par. 40-43; UNHCR, "*Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*", 28 april 2004, par. 34-36; UNHCR, "*Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection*", 2019, par. 96; EUAA, "*Qualification for International Protection - Judicial analysis Second edition*", 2023, p. 156-172).

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 16 februari 2023 (stuk 8) wijst op een verklaring van het UNHCR over de interpretatie van artikel 5, § 3, van de richtlijn 2011/95/EU met betrekking tot opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming gebaseerd op religieuze bekering *sur place*, stipt de Raad aan dat deze bepaling van de richtlijn 2011/95/EU niet in het Belgisch recht is omgezet en dat daartoe, volgens de facultatieve bewoordingen van dit artikel, ook geen verplichting bestaat.

In zoverre verzoeker naar deze verklaring van het UNHCR verwijst als een leidraad voor de beoordeling van beschermingsverzoeken, gebaseerd op een religieuze bekering *sur place*, blijkt uit wat voorafgaat dat het beoordelingskader dat de Raad in deze hanteert niet verschilt van de leidraad die het UNHCR in deze verklaring uiteenzet. Immers, in zijn verklaring wijst het UNHCR op artikel 4, § 3, d), van de richtlijn 2011/95/EU dat inmiddels gedeeltelijk werd omgezet in artikel 48/6, § 5, d), van de Vreemdelingenwet. Het UNHCR benadrukt in deze verklaring dat artikel 4, § 3, d), van de richtlijn 2011/95/EU dan ook zijn

standpunt weerspiegelt, met name dat in de beoordeling van beschermingsverzoeken *sur place* bijzondere aandacht moet worden besteed aan de vraag of de activiteiten die de verzoeker na zijn vertrek uit het land van herkomst heeft ontplooid onder de aandacht kunnen komen van de actoren van vervolging in het land van herkomst en hoe deze actoren deze activiteiten waarschijnlijk zullen beoordelen, eerder dan aan de vraag of de verzoeker zelf de omstandigheden heeft gecreëerd die het beschermingsverzoek onderbouwen (UNHCR, “*Statement on the interpretation of Article 5(3) of the EU Qualification Directive regarding subsequent applications for international protection based on sur place religious conversion Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of J.F. v. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (C-222/22)*”, 3 februari 2023, par. 4.2.6., 4.2.10, 4.3.7 en 4.3.8).

2.3.4.7.2. Beoordeling van het element ‘motieven en proces’

Een bekering kan op verschillende manieren tot stand komen. De factor ‘tijd’ kan een rol spelen en ook de mate van emotionele betrokkenheid *versus* rationele afweging. Een bekering heeft niet altijd een duidelijk beginpunt en vaak ook geen duidelijk eindpunt; het kan een doorgaande verandering zijn die steeds meer tot verdieping kan komen. Niet in alle gevallen is er meteen sprake van een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging, maar kan er sprake zijn van geloofsgroei.

De Raad herhaalt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat het gegeven dat aan de daadwerkelijkheid en oprechtheid van de beweerde bekering tot het christendom van verzoeker in Iran en de ten gevolge daarvan beweerde problemen in Iran geen geloof wordt gehecht, reeds een eerste ernstige negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van het beweerde (voortgezette) religieuze engagement van verzoeker na aankomst in Europa.

Verder blijkt dat verzoeker pas zes jaar na aankomst in België ter plaatse zijn geloof opnieuw zou gaan belijden, toen hij tevens op 27 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij pas eind 2019 - terwijl hij reeds sedert september 2013 in België verbleef - contact opnam met een kerk in Elsene, daar naar de kerk begon te gaan en iedere zondag Bijbelstudie volgde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 14 juli 2020, p. 15, 19-20). De hernieuwde, laattijdige, bekering van verzoeker getuigt van een jarenlange desinteresse voor zijn beweerde, in Iran ontstane, interesse in het christendom en doet ernstig twijfelen aan de oprechtheid ervan. Dat deze hernieuwde bekering samenviel met het indienen van zijn beschermingsverzoek doet geloven dat deze hernieuwing van het geloof eerder vanuit andere motieven was ingegeven, namelijk het benaarstigen van een internationale beschermingsstatus.

Verzoekers verschoningen voor het uitblijven van het (her)opnemen van zijn geloof in België kunnen overigens niet overtuigen en hij blijft ook in gebreke te duiden waarom hij eind 2019 opeens besliste het christelijk geloof (opnieuw) op te nemen. Gevraagd waarom hij al die jaren in België, alvorens eind 2019 met Bijbelstudie aan te vangen, de Bijbel niet gelezen had en waarom hij zolang gewacht heeft om naar de kerk te gaan, antwoordde verzoeker dat hij het niet kon, dat hij geen verblijfsvergunning had en depressief en eenzaam was. Hij gaf aan op straat te leven en niet meer bij zijn broer, die hem soms op straat bezocht, te mogen gaan. Hij wou graag naar de kerk gaan, maar was niet in een toestand om dit te doen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 14 juli 2020, p. 16, 20). Hoewel niet in twijfel wordt getrokken dat verzoeker in moeilijke omstandigheden heeft geleefd sinds zijn aankomst in België eind 2013, kunnen zijn persoonlijke en culturele omstandigheden niet verklaren waarom hij niet eerder zijn geloof in België zou, dan wel kon, (her)opnemen. Zeker waar hij aangaf dat hij eenzaam en depressief was, mag worden aangenomen dat hij zich al eerder tot het christelijk geloof zou hebben gewend, al was het maar door het lezen van de Bijbel. Verder kan niet worden ingezien waarom verzoeker, ook al leefde hij lange tijd op straat en had hij geen toegang tot het internet, niet bij machte zou zijn geweest om een kerk te bezoeken in België, hetgeen in tegenstelling tot in Iran zonder risico is, gelet op de in België geldende godsdienstvrijheid, dan wel om met andere christelijke gelovigen in België in contact te treden. Niettegenstaande verzoeker slechts, zo hij beweert, doch niet staat, van november 2019 tot juni 2021 in een opvangcentrum verbleef en dus lange tijd op straat woonde, gaf hij tevens aan dat hij de eerste twee jaar van zijn verblijf in België bij zijn in België verblijvende broer M., die tot het christendom bekeerd zou zijn, kon verblijven en dat hij, zelfs toen hij nadien vier jaar op straat zou hebben geleefd, nog in contact stond met zijn broer M., waarbij hij tevens verklaarde dat deze hem altijd steunt en

aanmoedigt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 14 juli 2020, p. 7, 16 en d.d. 10 augustus 2022, p. 5). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat deze broer hem had kunnen gidsen in de (her)opneming van zijn geloof, al was het maar door hem een bijbel te bezorgen of met hem mee te gaan naar de kerk. Waar verzoeker opwerpt dat hij zijn middelbare school niet heeft afgemaakt en toen nog geen Frans sprak, ziet de Raad niet in waarom het gegeven dat hij de middelbare school in Iran niet heeft afgemaakt hem zou hebben belet eerder zijn geloof te gaan belijden, gelet op de vrijheid in België om eenvoudigweg een kerk binnen te stappen. Wat de kennis van het Frans als obstakel voor het eerder opnemen van het geloof in België betreft, stipt de Raad tot slot aan dat minstens zijn broer M., van wie hij overigens verklaarde dat deze hem, als hij *“ooit problemen had”*, hielp in het Frans, hem hierin had kunnen begeleiden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 10 augustus 2022, p. 10).

In het verzoekschrift beroept verzoeker zich op de volgende passages uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2022 (p. 12 en 15) om aan te tonen dat hij perfect kon uitleggen waarom hij zich tot het christendom aangetrokken voelt en waarom hij deze religie heeft gekozen boven de islam die in Iran prevaleert:

“Eigenlijk vanaf het begin dat ik met het christendom in aanraking kwam voelde ik dat ik vrede had met het christendom. In Iran kon in mijn godsdienst niet op een vrije manier beleven, dat gebeurde met stress, angst en schrik. Maar hier dank ik God voor de vrijheid die ik hier heb. Je kan in je eigen taal met God praten in eender welke omstandigheden.

Kijk naar islam, wat zie je behalve bloed, moord, doden in islam? Ik vertelde hem over de problemen in Iran en islam. Maar christendom is een vlot en gemakkelijk geloof. In christendom is alleen sprake van liefde voor God. Je mag je levensstijl zelf kiezen, hoe je wilt met je God praten. Christendom is de godsdienst van de vrede. Er bestaat geen verplichting, geen druk op jou om iets te doen of voor te kiezen. In tegenstelling tot de islam, dat alles verplicht en je moet volgen wat je opgelegd wordt. Ik wou dat niet. Waarom moet ik een andere taal, in het Arabisch met mijn God praten, een taal waar ik niets van begrijp?”

Verzoeker kan hierin hoegenaamd niet gevolgd worden. Uit deze verklaring blijkt in eerste instantie een zekere afkeur ten aanzien van de islam en voor het overige komt verzoeker niet verder dan het uiten van een aantal zeer algemene beschouwingen die vaag en weinig diepgaand zijn voor iemand die beweert sinds 2012 met het christendom in aanraking te zijn gekomen. Verzoeker slaagt er met bovenvermelde verklaring geenszins in op overtuigende wijze *in concreto* de omstandigheden weer te geven waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven of wat de persoonlijke betekenis van de bekering of de nieuwe geloofsovertuiging voor hem precies inhoudt.

De Raad benadrukt dat een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom, zeker voor iemand afkomstig uit een islamitisch land als Iran en wiens in Iran verblijvende familie moslim is (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 14 juli 2020, p. 4), een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is in het leven van een gelovige en een weloverwogen keuze inhoudt, gelet op de mogelijke risico's in het land van herkomst, waarbij men redelijkerwijze zou verwachten dat er aan deze bekering een proces van reflectie en studie vooraf is gegaan.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij niet op een overtuigende wijze kan toelichten waarom en op welke wijze zijn beweerde bekering tot het christendom is voltrokken, dit noch in zijn land van herkomst, noch *sur place*. Uit de *supra* geciteerde verklaring kan geenszins blijken dat hij vanuit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging tot het christendom bekeerd is.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 10 augustus 2022 blijkt verder dat verzoeker meerdere vragen werden gesteld over zijn proces van bekering sinds het vorige onderhoud in 2020 en aldus in wezen over zijn geloofsgroei. Verzoeker gaf van bij de aanvang van het onderhoud d.d. 10 augustus 2022 aan dat zijn asielmotief hetzelfde blijft, namelijk zijn bekering tot het christendom, en dat hij meer contact en interactie heeft met mensen in de kerk. Hij wees daarbij op het belang van zijn vertrouwenspersoon, die hem *“naar verschillende plekken gebracht heeft en me heeft geholpen om een vriendenkring rond mij te bouwen. Hij bracht me in contact met veel mensen. Tot vandaag kon ik altijd op zijn hulp en de hulp van mijn medegelovigen en de mensen in de kerk rekenen”* (p. 4). Vervolgens werd verzoeker bevraagd over de rol van en de frequentie en aard van de contacten en gesprekken met zijn vertrouwenspersoon. Uit verzoekers antwoorden blijkt dat hij bij deze persoon, alsook bij medegelovigen, steun vindt, deels in zijn geloof maar voornamelijk op sociaal, ondersteunend vlak (p. 4-6, 11-14). Zijn antwoorden zeggen algemeen beschouwd weinig over een innerlijke geloofsovertuiging en -groei en blijven daarover vaag, maar zeggen meer over het (opvang)netwerk dat hij gevonden heeft, evenwel zonder dat hij dit in verband

brengt met het behoren tot een geloofsgemeenschap die leeft volgens de christelijke leer. Dit wordt bevestigd door het geheel van verzoekers antwoorden ter terechtzitting waarbij hij zich, onder meer op de vraagstelling over hoe het christendom een onderdeel van zijn (godsdienstige) identiteit is geworden, zoals later aan bod zal komen onder 2.3.4.7.6., voornamelijk lijkt te focussen op de hulp die hem geboden is om van het straatleven af te geraken en waarbij er een dankbaarheid is voor de geboden ondersteuning, eerder dan een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging of het behoren tot een geloofsgemeenschap die leeft volgens de christelijke leer. Het blijkt niet afdoende dat verzoekers beweerde overtuiging in het christendom wezenlijk dieper gaat dan de vriendelijkheid van de mensen in de kerk en de omgang met en ondersteuning van andere mensen.

Alles bij elkaar genomen, slaagt verzoeker er niet in coherent en aannemelijk uiteen te zetten dat hij dermate veranderd is door zijn beweerde nieuwe geloof en zijn geloofsbeleving, noch dat er een continu en gradueel proces van geloofsverandering en -groei heeft plaatsgevonden, waardoor het christendom een daadwerkelijk onderdeel zou zijn geworden van zijn (godsdienstige) identiteit.

2.3.4.7.3. Beoordeling van het element 'kennis'

Verder mag van verzoeker worden verwacht dat hij een degelijke kennis heeft van de geloofsleer waartoe hij zich bekeerd heeft. Dit geldt eens te meer daar verzoeker verklaart dat hij eind 2019 zijn geloof begon te belijden in België, catechese en Bijbellessen volgde en zich in augustus 2022 heeft laten dopen. In dit licht kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze levensbepalende stap zou zetten met een gedegen kennis over het nieuwe geloof, *quod non in casu*.

In verband met verzoekers kennis van het christendom dient te worden aangestipt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2022 enkele uitspraken deed die niet verenigbaar zijn met iemand die beweert het christelijk geloof aan te hangen, die twee jaar catechese en Bijbellessen volgde voorafgaand aan zijn doopsel, die gedoopt is en die sinds drie jaar een vertrouwenspersoon naast hem heeft staan die hem in zijn geloof begeleidt.

Verzoeker haalde tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat het vasten tijdens de ramadan in de islam anders is dan het vasten in het katholicisme, omdat de vastenperiode minder strikt is voor katholieken dan voor moslims. Los van de vraag of de uitleg die verzoeker gaf voor het verschil tussen de vastenperiode in de islam en deze in het christendom bevredigend is, stipt de Raad aan dat verzoeker er, ondanks zijn bewering aan het vasten te hebben deelgenomen als christen, niet in slaagt de reden te geven voor de vastenperiode binnen het katholiek geloof en enkel aangaf dat dit een licht ritueel is voor 'God Jezus Christus' (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 10 augustus 2022, p. 15-17). Dit fundamenteel gebrek aan interesse bij verzoeker in zijn huidige geloof strijdt met zijn beweerde kritische houding ten opzichte van de vastenperiode in de islam. Evenwel en bovenal is het geenszins aannemelijk dat verzoeker, die zo weze herhaald reeds deelnam aan de vastenperiode, niet bij machte was te antwoorden op de elementaire vraag welk feest er wordt gevierd op het einde van de christelijke vastenperiode. Zo gaf hij aan dat hij dit niet weet, dat er wel een dankfeest is op het einde waarin God wordt bedankt, maar dat dit geen groot feest is. Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 1-3) blijkt dat op het einde van de vastenperiode het paasfeest wordt gevierd binnen het katholiek geloof. Hierop gewezen door de *protection officer*, antwoordde verzoeker dat hij bedoelt "*dat het geen groot feest is, er is wel natuurlijk een soort feest, iets dat gevierd wordt*" (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 10 augustus 2022, p. 17). Wanneer verzoeker vervolgens gevraagd wordt wat de betekenis is van Pasen, beweert verzoeker dat het een reiniging is, ter gelegenheid van de doopviering, waarbij men als christen van de zonden gereinigd wordt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 10 augustus 2022, p. 17). Pas als de *protection officer* aangeeft dat met Pasen de verrijzenis van Jezus gevierd wordt, verklaart verzoeker dat dit klopt en dat hij zich door stress vergist had, eerst niet goed geluisterd had en de vraag niet goed had begrepen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 10 augustus 2022, p. 17). Aangezien uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat tijdens het paasfeest de verrijzenis van Jezus Christus wordt gevierd, mag van verzoeker worden verwacht dat hij van bij de eerste vraagstelling, die duidelijk was, bij machte zou moeten zijn om dit danig centraal element in het christelijk geloof spontaan en juist aan te geven. Dat hij stress zou hebben gehad en verstrooid was, is een bewering die verzoeker wel heel gemakkelijk aangaf en doet geen afbreuk aan het antwoord dat hij initieel gaf en waaruit blijkt dat hij de vraag wel degelijk begrepen had. Bovendien wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk persoonlijk onderhoud een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas en zijn antwoorden op de gestelde vragen zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten. Het argument stress te hebben gehad tijdens voormeld persoonlijk onderhoud en de vraag, die nochtans

zeer eenduidig, duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar was, niet goed te hebben begrepen, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de pertinente vaststelling dat verzoeker klaarblijkelijk de naam en de betekenis van het belangrijkste feest van de katholieke kerk niet spontaan kent en waardoor zijn kennis en geloof in het katholicisme ernstig in twijfel kan worden getrokken. In het verzoekschrift wijst verzoeker omtrent zijn onwetendheid over de betekenis van het paasfeest nog op het gegeven dat hij al drie jaar in onzekerheid leeft omtrent de uitkomst van zijn beschermingsverzoek en dit na jarenlang op straat te hebben geleefd, zijnde een stress die onmogelijk genegeerd kan worden. De Raad stipt in dit verband aan dat de lange duur van de behandeling van zijn beschermingsverzoek verzoeker net de gelegenheid biedt zijn geloof uit te diepen en dat zijn moeilijke leefomstandigheden tijdens de eerste zes jaar in België, hoewel deze zeker en vast stress met zich kunnen hebben meegebracht, geenszins vermogen te verklaren waarom verzoeker niet bij machte was te antwoorden op een aantal eenvoudige en elementaire kennisvragen over zijn beweerde geloof. Temeer, zo weze herhaald, verzoeker sinds eind 2019 contact opnam met een kerk in Elsene, reeds jaren een regelmatige kerkganger is, catechese en Bijbellessen heeft gevolgd, gedoopt is, deelnam aan de vastenperiode, een broer in België heeft die christen zou zijn, en reeds meerdere jaren begeleid wordt door een vertrouwenspersoon en verder beweerde twee personen tot het christendom te hebben bekeerd. De vaststelling dat verzoeker de betekenis van het belangrijkste feest van het katholiek geloof niet kent, dat behoort tot de kern van het christelijk geloof, ondermijnt op zeer ernstige wijze de daadwerkelijkheid en oprechtheid van zijn beweerde bekering.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat hij kon antwoorden op vragen die betrekking hadden op de kennis van zijn geloof en wat dit voor hem betekent, merkt de Raad nog op dat elementen of gegevens in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen. *In casu* doet het gegeven dat verzoeker op bepaalde punten wel correcte en aannemelijke verklaringen aangaande de kennis van zijn geloof aflegt, op zich geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en zelfs foutieve karakter van verzoekers kennis blijkt. Volledigheidshalve stipt de Raad in dit verband nog aan dat in het verzoekschrift verwezen wordt naar het antwoord van verzoeker op de vraag naar de persoonlijke betekenis van het doopsel en naar de betekenis van de donkere vioolsjaal. Aangezien beide vragen kaderen in het doopsel dat verzoeker inmiddels heeft volbracht, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij machte zou zijn om hierop een bevredigend antwoord te formuleren. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de toch wel aperte en manifeste onwetendheid van verzoeker in verband met de betekenis van de vastenperiode, het vieren van Pasen op het einde hiervan en de betekenis van het paasfeest. De lacunes en fouten in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet ongedaan kunnen worden gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf en ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van de beweerde bekering.

Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing een causaal verband wordt gelegd tussen een hoge mate van kennis die vereist wordt van verzoeker en het feit dat het christendom in Iran verboden is, gaat hij dan weer uit van een selectieve lezing van de bestreden beslissing. Dat van verzoeker een hoge mate van kennis vereist wordt omdat het christendom in Iran verboden is, en hem daardoor een zwaardere bewijslast zou zijn opgelegd, blijkt geenszins uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 10 augustus 2022 en wordt door verzoeker ook niet aannemelijk gemaakt, laat staan concreet aangetoond. Overigens, van een verzoeker afkomstig uit een land waar de bekering tot een andere dan de in dat land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk onacceptabel is en voor wie een bekering onder die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft, mag wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij in staat is te antwoorden op elementaire kennisvragen omtrent de belangrijkste feesten van het katholieke geloof, te meer verzoeker, zoals reeds gesteld, reeds jaren een regelmatige kerkganger in België is, catechese en Bijbellessen heeft gevolgd, gedoopt is, deelnam aan de vastenperiode, een broer in België heeft die christen zou zijn, reeds meerdere jaren begeleid wordt door een vertrouwenspersoon en tevens beweerde twee personen tot het christendom te hebben bekeerd.

Waar hij in het verzoekschrift betoogt dat bij de beoordeling van zijn kennis geen rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie, kan volstaan worden met een verwijzing naar wat hierover *supra* reeds is gesteld bij de beoordeling van het element 'motieven en proces'.

2.3.4.7.4. Beoordeling van het element 'activiteiten'

Ook de activiteiten die de verzoeker ten aanzien van zijn nieuwe geloofsovertuiging ontplooit, worden betrokken bij de beoordeling of de bekering geloofwaardig is. Dit element gaat er met name om welk effect

de bekering heeft op het dagelijks leven en of dit zichtbaar is in het gedrag. Ook ten aanzien van de activiteiten gaat het om het persoonlijke, doorleefde verhaal van de verzoeker, de betekenis die hij geeft aan de activiteiten en het effect hiervan op het dagelijkse leven.

Een doopakte en/of een regelmatige kerkgang zijn op zichzelf niet voldoende om een daadwerkelijke en oprechte bekering geloofwaardig te maken. Verzoeker zal in dat geval middels zijn eigen verklaringen aannemelijk dienen te maken dat hij daadwerkelijk en oprecht bekeerd is. Het loutere feit dat verzoeker in België gedoopt werd en de documenten die hij dienaangaande neerlegt, te weten het uittreksel uit het doopregister, de planning van de activiteiten die verzoeker ondernam ter voorbereiding van zijn doop en de motivatiebrief voor de doop (administratief dossier, map documenten, stuk 8, 1 en 5-6), volstaan op zich niet om de daadwerkelijkheid en oprechtheid van zijn beweerde bekering aannemelijk te maken en uit te gaan van een geloofwaardige bekering. Een doopsel is immers louter een ritueel dat alleen waarde heeft indien men dit ritueel oprecht ondergaat en is op zich geen determinerend bewijselement van de daadwerkelijkheid en oprechtheid van iemands bekering. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, maakt verzoeker, daar hij geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn beweerde bekering, evenmin aannemelijk dat zijn wens om gedoopt te worden is ingegeven door een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Immers, ook als een verzoeker gedoopt is, is het aan hem om overtuigende verklaringen af te leggen over de beweerde bekering en de motieven, alsook het proces dat daartoe geleid heeft.

Het wordt niet betwist dat verzoeker sinds november 2019 een regelmatige kerkganger is, Bijbellessen volgt, ter voorbereiding op zijn doopsel catechese volgde en deelneemt aan activiteiten. Echter, uit zijn antwoorden tijdens het persoonlijk onderhoud *d.d.* 10 augustus 2022 blijkt nergens welk effect dit heeft op zijn dagelijks leven. Gevraagd of hij nog iets anders doet om zijn geloof te beleven, behalve dan naar de kerk te gaan, verklaarde verzoeker dat hij de 'Blijde Boodschap' verkondigt aan anderen en in het bijzonder dat hij twee Iraanse kennissen in het opvangcentrum in 2020 ervan heeft overtuigd zich te bekeren tot het christendom. Uit de verklaringen die verzoeker hierover bij het commissariaat-generaal aflegde, blijkt echter dat hij niet op een coherente en overtuigende manier kan verhalen over zijn beweerde bekeringsdrang (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 10 augustus 2022, p. 12, 14-16). Niet alleen betreft de bewering dat de Iraniërs H.K.R. en V.R. zich onder zijn invloed zouden hebben bekeerd tot het christendom een louter ongestaafde bewering, bovendien en bovenal legt verzoeker hierover geenszins overtuigende verklaringen af. Verzoeker zou eerst H.K.R. hebben overtuigd zich te bekeren, maar uit zijn verklaringen over hoe dit precies gebeurde, komt ontegensprekelijk naar voren dat deze persoon reeds tot het christendom bekeerd was in Iran en dat verzoekers verkondiging van de 'Blijde Boodschap' dan ook geenszins aan de grond lag van deze bekering. Dat H.K.R. zo verzoeker verklaarde, dit niet eerder tegen hem had verteld omdat hij hem op de proef wilde stellen, komt allerm minst overtuigend over en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze persoon zich alleszins niet door toedoen van verzoeker zou hebben bekeerd. Wat de beweerde bekering van V.R. betreft, blijkt uit verzoekers verklaringen dat deze zich niet heeft laten dopen, dat verzoeker daar de reden niet voor kent en dit zelfs niet aan hem vroeg omdat dit iets persoonlijk is. Deze verklaring valt evenwel niet te rijmen met verzoekers bewering dat hij herhaaldelijk op V.R. inpraatte om hem ervan te overtuigen zich te bekeren tot het christendom en waardoor kan worden verwacht dat hij V.R. zou gevraagd hebben waarom hij zich niet wil laten dopen. Daarenboven dient te worden aangestipt dat verzoeker, behalve deze twee personen, verder niemand anders de 'Blijde Boodschap' heeft verkondigd, hetgeen, zoals de commissaris-generaal terecht aanstipt, bezwaarlijk van een onbedwingbare bekeringsdrang getuigt.

Wat betreft de activiteiten van verzoeker op *Facebook*, blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker op 19 juni 2020, dit is op dezelfde dag als de uitnodiging voor zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 14 juli 2020, voor het eerst een christelijk bericht plaatste op zijn *Facebook*-profiel en dat deze bovendien amper drie *likes* haalde (administratief dossier, map documenten eerste verzoek, stuk 2). Dat verzoeker pas toen aan de slag zou zijn gegaan met dit profiel, doet de wenkbrauwen fronsen en het tijdstip waarop hij dit profiel creëerde wijst in de richting van opportunisme. Bij zijn aanvullende nota van 16 februari 2023 verduidelijkt verzoeker dat hij christelijke boodschappen op zijn *Facebook*-profiel publiceert, dit onder zijn eigen en volledige naam en dat dit publiekelijk vertoon van zijn geloof aanzienlijk het risico vergroot bij een terugkeer naar Iran. Hij voegt bij deze aanvullende nota een uittreksel van zijn *Facebook*-profiel (stuk 9). Uit deze *outprints* blijkt dat verzoeker in 2022 vijf christelijk geïnspireerde berichten op zijn *Facebook*-profiel heeft geplaatst, te weten vier christelijke afbeeldingen waarvan drie voorzien van tekst waarvan de Raad, bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling, niet kan achterhalen waarop dit slaat. Verder blijkt dat verzoeker tevens een bericht plaatste waarop een niet nader te identificeren persoon staat afgebeeld met een boek in zijn handen en daaronder een tekst waarvan de Raad, bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling, opnieuw geen

kennis kan nemen. Verzoeker blijkt overeenkomstig dit document 882 vrienden op *Facebook* te hebben en zijn christelijke *posts* behalen steeds slechts minder dan tien *likes*. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij in zijn aanvullende nota van 16 februari 2023 opwerpt dat hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2022 geen vragen werden gesteld over zijn activiteiten op sociale media, blijkt uit het voorliggende stuk niet en toont verzoeker ook niet aan dat hij louter omwille van de christelijke inhoud op zijn *Facebook*-profiel, waarover hij ter terechtzitting ook een eerder onsamenhangende en weinig overtuigende inhoudelijke toelichting geeft en waaruit niet blijkt dat hij dergelijke boodschappen plaatste vanuit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging, bij terugkeer naar Iran vervolgd zal worden. Bovendien wijst de verwerende partij er in haar daags voor de terechtzitting neergelegde aanvullende nota terecht op dat uit de bij deze aanvullende nota gevoegde uittreksels van verzoekers *Facebook*-profiel blijkt dat er, behoudens één foto van verzoeker waarop hij enkel in zijn profiel is afgebeeld en de vermelding van zijn naam, overigens in Latijns schrift zoals ter terechtzitting verduidelijkt, geen enkele persoonlijke informatie terug te vinden is aan de hand waarvan een derde dit profiel zou kunnen herleiden tot verzoeker.

2.3.4.7.5. Conclusie inzake verzoekers verklaringen over de drie elementen

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over de omstandigheden waarin hij zijn godsdienstige overtuiging heeft verworven, en meer in het bijzonder zijn motieven voor en het proces van bekering. Er kan geen geloof worden gehecht aan de daadwerkelijkheid en oprechtheid van verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, hetgeen reeds een ernstige negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde (voortgezette) religieuze engagement in België. Verzoekers verklaringen over zijn hernieuwde bekering in België zijn verder vaag en weinig diepgaand. Dit alles doet afbreuk aan de oprechtheid van zijn beweerde bekering. Los van de ongeloofwaardigheid van verzoeker op dit eerste element, waaraan doorgaans het meeste gewicht wordt toegekend, blijft verzoeker ook in gebreke te overtuigen aangaande het tweede en derde element, zijnde de kennis, gelet op het niet kunnen beantwoorden van vragen over de kern van het christelijk geloof, en de activiteiten, onder meer door zijn weinig coherente en weinig overtuigende verklaringen over zijn bekeringsdrang. Uit verzoekers verklaringen kan allerm minst worden afgeleid dat hij aannemelijk heeft gemaakt vanuit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging te zijn bekeerd tot het christendom.

Verzoekers verklaringen weten aldus op de drie elementen niet te overtuigen.

Nu verzoekers verklaringen op geen van de drie elementen overtuigend genoeg zijn, ziet de Raad geen aanleiding om verzoekers gebrekkige verklaringen op één van de drie punten te compenseren.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 22 mei 2023 opwerpt dat verschillende familieleden eveneens bekeerd zouden zijn tot het christendom, stipt de Raad tot slot nog aan dat verzoekers broer M., die reeds meer dan twintig jaar in België verblijft, zoals door de verwerende partij ter terechtzitting verduidelijkt, in 2005 een onbeperkt verblijfsrecht kreeg toegekend in het kader van verblijfsregularisatie waarna de behandeling van het door hem ingediend beschermingsverzoek niet werd voortgezet. Hierbij benadrukt de verwerende partij dat aan dit beschermingsverzoek geenszins een religieus motief ten grondslag lag. Een andere broer van verzoeker verblijft in het Verenigd Koninkrijk, waar hij volgens verzoeker een verblijfsvergunning kreeg, en zou zich eveneens hebben bekeerd tot het christendom, maar verzoeker weet dit niet te staven. De Raad besluit dat verzoeker, bij gebrek aan concrete bewijselementen, in wezen niet verder komt dan het uiten van ongestaafde beweringen als zouden twee van zijn familieleden, die reeds geruime tijd Iran hebben verlaten, bekeerd zijn tot het christendom.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota van 22 mei 2023 meent dat zijn individuele omstandigheden niet adequaat in rekening werden gebracht, laat hij evenwel na te duiden met welke concrete individuele omstandigheden geen rekening werd gehouden en hoe dit de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

2.3.4.7.6. Beoordeling van de elementen ‘motivering en proces’, ‘kennis’ en ‘activiteiten’ in het licht van de voorliggende stukken

Vooreerst stipt de Raad aan dat, waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat verzoeker en zijn raadsman impliciet worden beschuldigd van het frauderen met documenten, dit uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Immers kan hieruit een dergelijke aantijging niet worden afgeleid. Wat wel – terecht – wordt opgemerkt is dat hulpbisschop J.K. in zijn steunbrief van 6 september 2022 verwijst naar de motivatiebrief die verzoeker hem in het Frans op 13 februari 2021 zou hebben geschreven

voorafgaand aan zijn doopsel (administratief dossier, map documenten stuk 1 en stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift), terwijl verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2022 uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aangaf dat hij zelf niets te maken had met de aan de hulpbisschop J.K. gestuurde motivatiebrief. Meer bepaald verklaarde verzoeker dat zijn advocaat de brief heeft verstuurd, dat hij, uit de vertaling ervan, begrijpt dat het gaat om goede woorden over hem en dat zijn advocaat, in samenspraak met de pastoor en zijn vertrouwenspersoon, in zijn naam geschreven heeft naar de hulpbisschop om een aanbevelingsbrief te verkrijgen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 10 augustus 2022, p. 10). Uit verzoekers verklaringen blijkt bijgevolg zeer duidelijk dat de steunbrief van hulpbisschop J.K. van 6 september 2022 niet het antwoord vormt op een door verzoeker zelf geschreven motivatiebrief ter voorbereiding op zijn doopsel maar dat de betreffende motivatiebrief door zijn raadsman, in samenspraak met zijn directe begeleiders binnen de kerk (diaken J.B. en vertrouwenspersoon E.d.L.), werd opgesteld met als doel van de hulpbisschop een aanbevelingsbrief te verkrijgen. De motivatiebrief is overigens opgesteld in het vlekkeloos Frans en verzoeker gaf zelf aan dat hij er amper iets over wist te vertellen omdat hij de Franse taal onvoldoende beheerst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 10 augustus 2022, p. 9-10). Pas achteraf, toen hij de inhoud ervan, nadat hij deze via zijn broer had gekregen, heeft laten vertalen, kwam hij te weten dat het een brief was die over hem ging en waarin goede woorden over hem waren opgenomen. Uit zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2022 blijkt aldus dat verzoeker nooit zelf contact heeft opgenomen met hulpbisschop J.K. om de motivatie voor zijn beweerde bekering uiteen te zetten.

Door in het verzoekschrift thans ten stelligste te beweren dat verzoeker wel degelijk zelf de motivatiebrief geschreven heeft en dat hierin geen enkele tussenkomst van de advocaat is gebeurd, gaat verzoeker over tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen, hetgeen geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoekers gezegden zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de bijstellingen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen en die aan zijn eerdere gezegden geen afbreuk kunnen doen. Waar hij thans beweert dat hij hulp van zijn broer zou hebben gekregen voor een correcte Franstalige vertaling en dat dit geen afbreuk doet aan het oprecht en authentiek karakter ervan, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij eerder, tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2022, uitdrukkelijk aangaf dat hij zelf niets met de brief te maken had en dat hij die niet eerst in het Farsi heeft geschreven en laten vertalen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 10 augustus 2022, p. 10). Nu deze motivatiebrief werd opgesteld door zijn raadsman zonder enige inbreng van verzoeker, kan deze brief de daadwerkelijkheid en oprechtheid van de beweerde bekering in België niet staven.

Waar verzoeker voorhoudt dat de verwerende partij tevens, op grond van een materiële vergissing, impliciet een oordeel velt over de wijze waarop zijn raadsman uitoefening geeft aan zijn mandaat, stipt de Raad aan dat er geen sprake is van een materiële vergissing en dat de gevolgtrekking die verzoeker aan het gestelde in de bestreden beslissing verbindt, geenszins hierin kan worden gelezen.

Waar verzoeker verder van oordeel is dat er in de eerdere beroepsprocedure geen afdoende onderzoek werd gevoerd naar de elementen die hij per aanvullende nota had neergelegd, te weten zijn 'persoonlijk' schrijven, gericht aan hulpbisschop J.K., een foto van verzoeker samen met hulpbisschop J.K. en een brief die de datum van zijn doop bevestigde, wijst de Raad erop dat als gevolg van de tussen verzoeker en de Belgische Staat afgesloten minnelijke schikking, verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende waarna zijn nood aan internationale bescherming omwille van de beweerde bekering opnieuw ernstig is onderzocht. Verzoekers verwijzing naar het onderzoek in een eerdere beroepsprocedure is dan ook niet langer dienstig.

In het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nogmaals de documenten neer die hij reeds tijdens de beroepsprocedure in het kader van zijn eerder verzoek had neergelegd en waarmee hij de daadwerkelijkheid en oprechtheid van zijn beweerde bekering wilde staven. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met deze stukken wel degelijk rekening is gehouden.

Concreet gaat het om de motivatiebrief van 13 februari 2021 voor verzoekers doop, een *Wikipedia*-pagina waaruit blijkt dat monseigneur J.K. hulpbisschop is in het bisdom Mechelen-Brussel, een niet-gedateerde foto van verzoeker met hulpbisschop J.K., een schrijven van diaken J.B. van 18 november 2020 en documenten in verband met de planning van de activiteiten die verzoeker ondernam ter voorbereiding van zijn doopsel (administratief dossier, map documenten, stukken 1- 6).

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming voegde verzoeker, benevens de reeds in het kader van de beroepsprocedure van het vorige verzoek overgelegde documenten, nog een schrijven van 3 augustus 2022 van de heer E.d.L., zijn vertrouwenspersoon, een uittreksel uit het doopregister van 11 augustus 2022 en een schrijven van hulpbisschop J.K. van 6 september 2022 toe (administratief dossier, map documenten, stukken 7 – 9).

De Raad gaat vooreerst in op de voorliggende steunbrieven, te weten deze van hulpbisschop J.K., diaken J.B. en vertrouwenspersoon E.d.L.

De informatie vervat in deze brieven, afkomstig van derden/vertegenwoordigers van de kerk, dient te worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Uitgangspunt blijft evenwel dat het aan verzoeker toekomt overtuigende verklaringen af te leggen over zijn beweerde bekering en dat steunbrieven niet als alleenstaand gezien kunnen worden binnen het beschermingsverzoek, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en in samenhang met verzoekers verklaringen over zijn bekering(sproces) naar het christendom moeten worden beoordeeld. Het voorleggen van steunbrieven laat immers verzoekers verantwoordelijkheid onverlet om zelf overtuigende verklaringen af te leggen over zijn beweerde bekering en het proces dat daartoe geleid heeft.

Aan verklaringen van kerkelijke instanties en geloofsgenoten waarin een eigen oordeel wordt gegeven ten aanzien van de daadwerkelijkheid en oprechtheid van de bekering op basis van de verklaringen die de vreemdeling zelf heeft afgelegd, zal in de regel een beperkt gewicht worden toegekend. Het commissariaat-generaal en de Raad dienen immers zelfstandig een eigen afweging te maken en beschikken over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van de aangehaalde asielmotieven te beoordelen. Een beoordeling door een derde, waarin geen feitelijke informatie over de vreemdeling wordt toegevoegd aan het dossier, zal dan ook niet snel tot een ander oordeel leiden ten aanzien van de geloofwaardigheid van de bekering.

Aan verklaringen van kerkelijke instanties waarin op basis van eigen feitelijke waarnemingen wordt aangegeven welke rol de vreemdeling speelt binnen een kerkelijke organisatie en hoe hij hier binnen de gemeenschap uiting aan geeft, zal meer waarde worden toegekend. Het betreft namelijk feitelijke informatie die wordt toegevoegd aan het dossier en die de verklaringen omtrent het element 'activiteiten' kan ondersteunen, waardoor de asielinstanties beter in staat worden gesteld om tot een geloofwaardigheidsbeoordeling te komen.

Wat het schrijven van hulpbisschop J.K. betreft, dient er vooreerst op te worden gewezen dat verzoeker verklaarde de hulpbisschop slechts twee keer te hebben ontmoet, dat hij slechts tijdens de eerste ontmoeting met hem heeft gepraat en dat er verder geen contact meer was. Deze eerste ontmoeting kaderde in de periode voorafgaand aan het doopsel, zo'n twee tot drie maanden voor de doop. Samen met dertig tot veertig andere personen die zich wilden laten dopen, kreeg verzoeker tijdens een kort gesprek van maximaal twintig minuten de mogelijkheid te antwoorden op de vraag waarom hij in België was, waarom hij Iran omwille van een bekering moest verlaten en hoe hij christen geworden was, waarna de hulpbisschop hem verwelkomde in het katholicisme en aan diaken J.B. en vertrouwenspersoon E.d.L. vroeg om op hem te letten. Tot slot zou hij verzoeker nog gevraagd hebben naar het belangrijkste gebed van de christenen, naar zijn leeftijd en of hij getrouwd was en gaf hij hem een donkere vioolkleurige sjaal. Na dat gesprek heeft de hulpbisschop verzoekers doopsel goedgekeurd en na de doop zag verzoeker de hulpbisschop samen met de andere op 3 april 2021 gedoopten een tweede maal zo'n een tot twee maand later, waarbij deze de donkere vioolkleurige sjaal terugnam en een witte sjaal in de plaats gaf. Tijdens deze tweede ontmoeting sprak verzoeker niet met de hulpbisschop, volgens verzoeker omdat er toen veel mensen waren, met name de personen die op dezelfde dag als verzoeker gedoopt werden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 10 augustus 2022, p. 7-8). Uit verzoekers verklaringen blijkt aldus dat hulpbisschop J.K. verzoeker slechts twee keer eerder vluchtig ontmoette en dat hij bovendien gelijksoortige vragen stelde aan de dertig tot veertig aanwezigen die gedoopt wensten te worden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de hulpbisschop, gelet op de door verzoeker geschetste omstandigheden, louter op basis van zijn autoriteit binnen de katholieke kerk, een correcte inschatting kon maken van de daadwerkelijkheid en oprechtheid van verzoekers geloof en de diepere beweegredenen van verzoekers beweerde bekering. Verzoeker legt een foto neer, waarop hij naar eigen zeggen naast hulpbisschop J.K. afgebeeld staat, maar deze foto doet geen afbreuk aan de kortstondige en inhoudelijk weinig determinerende ontmoetingen van verzoeker met hulpbisschop J.K. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij de naam niet kent van de hulpbisschop en niet precies kan aangeven wat zijn functie is, daar hij aanhaalde dat hij de leider van de katholieke kerk in België is en dat er niemand boven hem

staat, terwijl hij in werkelijkheid slechts één van de drie hulpbisschoppen is die dienen onder de aartsbisschop van het bisdom Mechelen-Brussel (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 10 augustus 2022, p. 6-7 en map documenten, stuk 2). De vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van de positie die de heer J.K. inneemt binnen de katholieke kerk, bevestigt alleen maar het oppervlakkig karakter van verzoekers interactie met hem.

In zijn schrijven van 6 september 2022 (administratief dossier, map documenten, stuk 9 en stuk 4 bij het verzoekschrift) bevestigt hulpbisschop J.K. dat verzoeker catechisant was, ter voorbereiding op zijn doop. Hij werpt op dat verzoeker hem een motivatiebrief schreef - waarvan *supra* reeds is gebleken dat deze niet persoonlijk door verzoeker werd opgesteld - en dat hij tijdens hun ontmoeting de gegrondheid van zijn bekering tot het christendom heeft kunnen appreciëren. Zoals reeds gesteld, was deze ontmoeting kort en kaderde die in de voorbereiding op de doop, waarbij de hulpbisschop op dezelfde dag heel wat personen trof waarmee hij telkens een gesprek had van een twintigtal minuten en waaruit hij onmogelijk de geloofwaardigheid van de beweerde bekering kon opmaken. In zijn summier schrijven verwijst hij naar diaken J.B. en vertrouwenspersoon E.d.L., die verzoeker persoonlijk kennen en die garant kunnen staan voor de eerlijkheid in zijn geloofswandel. Uit deze zinsnede blijkt dat de hulpbisschop zelf aangeeft verzoeker niet persoonlijk te kennen. Tot slot wordt in het schrijven vermeld dat verzoeker actueel naar activiteiten van de parochie gaat, naar zondagse vieringen en naar catechese voor volwassenen, maar kan niet blijken dat dit berust op eigen feitelijke waarnemingen, met name dat de hulpbisschop deze vaststellingen zelf heeft gemaakt. Uit al hetgeen voorafgaat, volgt dat aan de steunbrief van hulpbisschop J.K. slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegedicht.

Wat het schrijven van diaken J.B. van 18 november 2020 betreft (administratief dossier, map documenten, stuk 4), stelt de Raad vast dat hierin staat opgetekend dat verzoeker zijn doop voorbereidt, dat hij het catecheseprogramma voor volwassenen volgt sinds 9 november 2019, officieel in het catechumenaat is gekomen op 20 februari 2020 en dat, indien zijn voorbereiding verloopt zoals verwacht, hij gedoopt zal worden op 3 april 2021 in een kerk in Elsene. Verder stelt de diaken dat iedere volwassen kandidaat voor het doopsel een persoonlijke spirituele begeleider krijgt, die hem bijstaat in zijn spirituele groei en in het begrip van het geloof en de rituelen van de katholieke kerk. Dit betreft een soort van peterschap. Volgens de diaken heeft de begeleider van verzoeker, de heer E.d.L., bevestigd dat verzoeker alle tekenen vertoont van een oprechte bekering. Zijn enthousiasme, leergierigheid en "*sa fidélité aux cultes*" laten verzoekers begeleider niet toe te twifelen aan zijn eerlijkheid in de materie. Tot slot haalt de diaken nog aan dat het mogelijk is dat verzoeker in zijn christelijk geloof wordt aangemoedigd door zijn broer, die reeds jaren in België verblijft.

De Raad stelt vast dat uit het schrijven van de diaken volgt dat verzoeker, ter voorbereiding op zijn doopsel, catechese voor volwassenen volgt en dat de diaken, afgaande op wat de begeleider van verzoeker verklaart, uitgaat van een geloofwaardige bekering in hoofde van verzoeker. Aan dit oordeel over de daadwerkelijkheid en oprechtheid van de beweerde bekering, op basis van de loutere vaststelling dat verzoeker catechese heeft gevolgd en op basis van de verklaringen die de begeleider van verzoeker, de heer E.d.L., heeft afgelegd, kan slechts een beperkt gewicht worden toegekend. De diaken doet immers geen vaststellingen op basis van zijn eigen bevindingen aangaande de daadwerkelijkheid en oprechtheid van de beweerde bekering van verzoeker.

Tot slot ligt er nog het schrijven van verzoekers begeleider, de heer E.d.L., van 3 augustus 2022 voor (administratief dossier, map documenten, stuk 7 en stuk 3 bij het verzoekschrift). Hierin getuigt E.d.L. dat hij drie jaar geleden verzoeker ontmoette en dat hij zijn begeleider was ter voorbereiding op het doopsel in april 2021. Hij wenst persoonlijk te getuigen van de oprechtheid van het geloof van verzoeker. Hij wijst erop dat verzoeker gedurende de twee jaar voorbereiding op de doop ijverig was en trouw deelnam aan de wekelijkse vergaderingen georganiseerd door de parochie en aan hun tweewekelijkse ontmoetingen. Verder stipt hij aan dat verzoeker ook na zijn doop zeer regelmatig deelnam aan de wekelijkse misvieringen, alsook aan vergaderingen, voorgesteld door het team van de volwassen catechisten. Voorts benadrukt E.d.L. dat verzoeker zich als vrijwilliger opgeeft om deel te nemen aan activiteiten, zoals de installatie van tenten voor het priesterbal in september en het onthaal van wandelaars in het kader van een evenement. E.d.L. ziet verzoeker nog steeds maandelijks, om een of ander punt met betrekking tot hun geloof te verdiepen en om zijn vragen te beantwoorden. E.d.L. besluit in zijn brief dat verzoeker een actief lid is van de parochie, gewaardeerd door allen voor zijn beschikbaarheid en de kansen grijpend die hem worden voorgesteld om zijn geloof te verdiepen.

Deze brief sluit aan bij de verklaringen die verzoeker over zijn begeleider aflegde en waaruit blijkt dat zij elkaar regelmatig treffen, dat de heer E.d.L., die zelf geen functie binnen de kerk heeft, verzoeker

begeleidde, hem meeneemt naar de kerk, feesten en verschillende gelegenheden en dat deze persoon hem steunt en aanmoedigt en met hem gesprekken heeft over het katholiek geloof, maar ook over andere onderwerpen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 10 augustus 2022, p. 4-6, 11-13).

De drie voorliggende brieven blijken te zijn opgesteld ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om zijn verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Verder stelt de Raad vast dat zowel de brief van de hulpbisschop J.K. als de brief van diaken J.B. in wezen steunen op de beoordeling van de oprechtheid van de bekering die is gemaakt door verzoekers persoonlijke begeleider E.d.L. Met andere woorden, aan de basis van deze drie brieven die willen getuigen over de daadwerkelijkheid en oprechtheid van verzoekers beweerde bekering ligt in wezen enkel de beoordeling van verzoekers begeleider. Er blijkt niet dat de hulpbisschop of de diaken eigen feitelijke waarnemingen hebben gemaakt; zij gaan voort op de verklaringen van verzoekers begeleider. Deze vaststelling beperkt dan ook ten eerste het gewicht dat aan deze brieven kan worden gegeven, nu zij slechts op de waarnemingen van één enkele persoon zijn gebaseerd, temeer er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat deze begeleider zich enkel kan baseren op verzoekers verklaringen en het gedrag dat hij in zijn aanwezigheid wenst te vertonen. Het gegeven dat sommige van deze brieven afkomstig zijn van personen met autoriteit binnen de katholieke gemeenschap, doet hieraan geen afbreuk.

De brieven tonen hoogstens aan dat verzoeker aanwezig is en deelneemt aan religieuze activiteiten, maar zij verschaffen, gelet op wat voorafgaat, geen nieuwe inzichten omtrent de werkelijke beweegredenen achter verzoekers deelname aan deze activiteiten en vermogen niet alsnog aan te tonen dat de beweerde bekering is ingegeven vanuit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging.

De Raad herinnert eraan dat documenten die worden voorgelegd ter staving van een bekering kunnen dienen ter ondersteuning van de verklaringen van de verzoeker, maar het uitgangspunt blijft evenwel dat de verzoeker overtuigende verklaringen dient af te leggen en aannemelijk dient te maken dat zijn beweerde bekering daadwerkelijk en oprecht is.

Gelet op voorgaande inhoudelijke bemerkingen en het beperkte gewicht ervan, volstaan deze brieven op zich niet om een daadwerkelijk en oprechte bekering aan te nemen. Ook wanneer deze documenten worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers verklaringen, kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde bekering niet herstellen, gelet op de bevindingen in de punten 2.3.4.7.2 tot 2.3.4.7.4, waaruit blijkt dat verzoeker middels zijn eigen verklaringen geheel niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk en oprecht bekeerd is, bij gebrek aan overtuigende verklaringen. De Raad onderstreept dat een integrale beoordeling heeft plaats gehad van verzoekers verklaringen, waarbij, behalve naar kennis, ook werd gepeild naar de motieven voor en het proces van bekering en de wijze waarop verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt. Op geen van deze drie elementen wisten verzoekers verklaringen te overtuigen.

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het volharden in de autoriteit of het gezag van de briefschrijvers, maar doet daarmee geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen op grond waarvan wordt geoordeeld dat de voorliggende brieven, in samenlezing met verzoekers verklaringen, de vaststelling dat de beweerde bekering van verzoeker niet voortspuit uit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging, niet vermogen in positieve zin om te buigen.

Er wordt aangenomen dat zowel diaken J.B. als begeleider E.d.L. – die overigens beiden op de terechtzitting aanwezig waren – verzoeker kennen en, vooral in het geval van de heer E.d.L., verzoekers begeleider, een belangrijke rol in zijn leven spelen, maar dit volstaat niet om een daadwerkelijke en oprechte bekering aannemelijk te maken.

Gevraagd ter terechtzitting hoe het christendom een onderdeel is geworden van zijn identiteit en hoe hij zijn geloof uit, blijkt uit het geheel van verzoekers verklaringen dat hij zich voornamelijk lijkt te focussen op de hulp die hem geboden is om van het straatleven af te geraken en waarbij er een dankbaarheid is voor de geboden ondersteuning, eerder dan een oprechte en ernstige innerlijke overtuiging van het christelijk geloof. Verzoeker, die gedoopt is, een regelmatige kerkganger is, die catechese en Bijbellessen heeft gevolgd en die begeleid wordt, slaagt er echter niet in om helder uiteen te zetten wat de persoonlijke betekenis van de beweerde bekering voor hem inhoudt wanneer hij daarover ter terechtzitting bevraagd wordt en blijft in gebreke te duiden wat er voor hem persoonlijk door zijn beweerde bekering veranderd is en wat zijn nieuwe geloof en bijhorende religieuze activiteiten of handelingen voor hem betekenen dan wel in welke mate deze bijzonder belangrijk zijn voor zijn godsdienstige identiteit.

Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit arrest nr. 269 049 van de Raad van 25 februari 2022, wijst de Raad er vooreerst op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het aangehaalde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat blijkens dit arrest aan verklaringen of rapporten van kerkelijke instanties meer gewicht moet worden gegeven, gaat hij, zoals in de nota met opmerkingen van de verwerende partij terecht wordt aangehaald, voorbij aan het gegeven dat in hetzelfde arrest vooreerst gesteld wordt dat er slechts een beperkt gewicht moet worden toegekend aan het eigen oordeel van derden, zoals kerkelijke instanties en geloofsgenoten, gegeven ten aanzien van de daadwerkelijkheid en oprechtheid van de bekering van een verzoeker wanneer dit oordeel enkel gebaseerd is op de verklaringen van die verzoeker. Zoals hiervoor genoegzaam is aangetoond, blijkt niet dat de brief van hulpbisschop J.K. is opgesteld op basis van eigen feitelijke waarnemingen over de rol die verzoeker speelt binnen de geloofsgemeenschap die hij frequenteert en hoe hij hieraan uiting geeft waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. Ook de brief van diaken J.B. is niet gebaseerd op eigen feitelijke waarnemingen en gaat uit wat van wat verzoekers begeleider, die geen kerkelijke instantie is, hem heeft meegedeeld. Bijgevolg kunnen deze brieven slechts verzoekers aanwezigheid tijdens en deelname aan de hierin aangehaalde religieuze activiteiten staven, doch geenszins uitsluitel bieden over de vraag of, en evenmin aantonen dat, deze aanwezigheid en deelname zijn ingegeven vanuit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging.

2.3.4.8. Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, dat verzoeker in gebreke blijft om een daadwerkelijke en oprechte bekering tot het christendom, gebaseerd op een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging, aannemelijk te maken. Bijgevolg kan niet worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering.

Nu aan de daadwerkelijkheid en oprechtheid van verzoekers beweerde bekering tot christendom in Iran en in België geen geloof kan worden gehecht, maakt hij, in tegenstelling tot wat hij op de terechtzitting beweert, derhalve niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst, Iran, het christelijk geloof zal aanhangen en zich daar als christen zal manifesteren, noch dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Waar verzoeker geen daadwerkelijke en oprechte bekering tot het christendom aannemelijk heeft gemaakt, wordt bijgevolg *in casu* ook geen gegronde vrees voor vervolging op grond hiervan aannemelijk gemaakt.

2.3.4.9. Risico in geval van terugkeer naar Iran

2.3.4.9.1. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn beweerde bekering daadwerkelijk en oprecht is, kan ook niet worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering en maakt hij hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn nationale autoriteiten zou staan. Er is *in casu* geen sprake van een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging en geloofspraktijk die verzoeker verder zal zetten in zijn land van herkomst.

Het gegeven dat verzoekers bekering niet geloofwaardig wordt geacht, neemt evenwel niet weg dat de objectieve risico's die zouden kunnen voortvloeien uit verzoekers geloofsactiviteiten in België in geval van terugkeer naar Iran moeten worden onderzocht. Bij de beoordeling hiervan zijn de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden vervolgd en de ernst van de vervolging van cruciaal belang. Dit houdt in, zo weze herhaald, dat wordt nagegaan welke geloofsactiviteiten in het gastland daadwerkelijk worden uitgeoefend, ongeacht de persoonlijke motieven achter deze geloofsactiviteiten, of deze activiteiten ter kennis zijn gekomen of kunnen komen van de mogelijke actoren van vervolging, zoals de overheden van het land van herkomst, hoe deze geloofsactiviteiten waarschijnlijk door de overheden van het land van herkomst zullen worden gezien en opgevat, alsook hoe het gedrag en de motieven erachter zullen worden gepercipieerd, met name of de aangehaalde geloofsactiviteiten zouden kunnen leiden tot de toeschrijving van een geloofsovertuiging die negatief zou kunnen worden beoordeeld door de nationale overheden en aanleiding zou kunnen geven tot vervolging.

2.3.4.9.2. In het administratief dossier (map landeninformatie, stukken 7 en 8) bevindt zich volgende landeninformatie: COI Focus *“Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten”* van 30 maart 2020 (hierna: de COI Focus van 30 maart 2020) en Australian Government Department of Foreign Affairs and Trade: *DFAT Country Information Report Iran* van 14 april 2020 (hierna: het DFAT-rapport van 14 april 2020).

Bij aanvullende nota van de verwerende partij van 17 mei 2023 wordt een nieuwe COI Focus van 10 mei 2023, getiteld *“Iran Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten”*, gevoegd (hierna: de COI Focus van 10 mei 2023). De bewering dat verzoeker in het ongewisse is over de landeninformatie waarop de verwerende partij zich steunt en dat deze verouderd is, kan dan ook geenszins worden bijgetreden. De (meest recente) COI Focus van 10 mei 2023 behandelt de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van Iraniërs in het buitenland en Iraniërs die terugkeren naar Iran en bestrijkt de periode 1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023. Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Iran te beoordelen.

Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie kan alvast niet worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van de beschikbare informatie blijkt dat de meeste in het buitenland wonende Iraniërs doorgaans geen problemen ondervinden bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (de COI Focus van 10 mei 2023, p. 9). In het DFAT-rapport van 14 april 2020 wordt vermeld dat volgens internationale waarnemers de Iraanse overheden doorgaans weinig interesse hebben in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming (p. 70). De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (de COI Focus van 30 maart 2020, p. 15, 17; de COI Focus van 10 mei 2023, p. 33-35, met verwijzing naar het DFAT-rapport van 14 april 2020, p. 69-70).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

2.3.4.9.3. Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofdte niet aantoonde of aannemelijk maakte.

Daargelaten het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoekers beweerdte bekering, moet erop gewezen worden dat er geen concrete en objectieve gegevens voorhanden zijn of aannemelijk worden gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers beweerdte bekering. Op basis van zijn doopsel, het bezit van een bijbel en zijn aanwezigheid en deelname aan christelijke geloofsactiviteiten

en het kerkelijk leven in België kan er evenmin vanuit gegaan worden dat verzoeker in Iran als bekeerling gepercipieerd zou worden. Zo brengt hij geen concrete, objectieve en geloofwaardige aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn of zouden kunnen komen van zijn religieuze activiteiten in België en hij maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou komen te staan.

Waar verzoeker niet kan overtuigen tot het christendom bekeerd te zijn vanuit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging, kunnen zijn activiteiten op sociale media, zoals hoger besproken in punt 2.3.4.7.4, in dit kader evenmin overtuigen van een daadwerkelijke en oprechte en dus geloofwaardige bekering, noch van een risico dat de Iraanse autoriteiten kennis hebben of zouden kunnen hebben van zijn activiteiten. Uit niets kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de christelijke inhoud die verzoeker op zijn openbaar *Facebook*-profiel plaatste, temeer nu hij, gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn beweerde bekering in Iran en het gebrek aan religieuze activiteiten in het land van herkomst, niet aantoont dat hij vóór zijn vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten. Verzoeker blijft in gebreke aan de hand van concrete, aannemelijke elementen aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten van zijn activiteiten in België op de hoogte zouden zijn (of kunnen komen) of dat zij hem hier online zouden monitoren.

Hierbij kan verder gewezen worden op de (meest recente) COI Focus van 10 mei 2023, waaruit kan vastgesteld worden dat, niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is en de internetsurveillance sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid is opgevoerd (p. 22-23), de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens een geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt. De invloed die een persoon heeft, bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime, zoals het aantal volgers dat iemand heeft waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk genoeg wordt geacht (p. 20-21). Uit het geheel van de landeninformatie blijkt duidelijk dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn.

In casu moet beklemtoond worden dat verzoeker geen politiek activisme in Iran heeft opgeworpen, dat hij Iran legaal met een paspoort en visum heeft kunnen verlaten (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 28 januari 2020, punt 24 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 14 juli 2020, p. 5-6), dat hij op zijn sociale media minder dan 1000 volgers heeft en dat nergens blijkt of wordt aangetoond dat hij zich in deze berichten kritisch uit tegenover het huidige Iraanse regime. Verder blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek uit Iran reeds in de negatieve aandacht stond van de Iraanse overheden en kan evenmin blijken dat verzoeker reeds het voorwerp zou zijn geweest van een monitoring van zijn sociale media. Gelet op het onoprechte en dus ongeloofwaardig karakter van zijn beweerde bekering, de bevindingen omtrent zijn *Facebook*-profiel, zoals uiteengezet in punt 2.3.4.7.4., die wijzen in de richting van opportunisme en de niet overtuigende ter terechtzitting gegeven duiding bij de inhoud van de eigen *Facebookposts* kan voorts van verzoeker worden verwacht dat hij voorafgaand aan een terugkeer naar Iran, inclusief voorafgaand aan het aanvragen van een *laissez-passer*, de betreffende activiteiten op sociale media staakt, alsook zijn christelijke berichten op sociale media en zelfs zijn volledig *account* verwijdt. In verband met het door verzoeker gebruikte sociale mediaplatform, *Facebook*, om zijn religieuze berichten te plaatsen, kan overigens nog worden aangestipt dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 (p. 21) blijkt dat op heden *Twitter*, *Instagram* en *Telegram* de belangrijkste sociale mediaplatformen voor Iraniërs zijn. Blogs en *Facebook* zijn niet langer populair in Iran. Het gebruik ervan kan worden vergeleken met spreken in een lege kamer en de Iraanse autoriteiten zijn minder geïnteresseerd in *Facebook* en blogs omdat deze minder gebruikt worden.

Verzoeker toont door middel van zijn verklaringen en documenten, gelet op wat voorafgaat, aldus niet aan dat zijn activiteiten binnen de Belgische christelijke geloofsgemeenschap dermate prominent en/of zichtbaar zijn dat hij omwille daarvan bij terugkeer naar Iran gevisieerd zal worden. Verzoeker reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat de Iraanse overheden op de hoogte

zijn of zouden kunnen komen van zijn religieuze activiteiten in België en op de sociale media. Bijgevolg maakt verzoeker in deze stand van zaken niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst, Iran, er als christelijke bekeerling gepercipieerd zal worden.

2.3.4.9.4. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat terugkeerders bij aankomst op de *Iman Khomeini International Airport* (IKA) in Teheran (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (de COI Focus van 10 mei 2023, p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd.

Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (de COI Focus van 10 mei 2023, p. 29-30).

Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (de COI Focus van 10 mei 2023, p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (de COI Focus van 10 mei 2023, p. 29). Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 22 mei 2023 erop wijst dat in de COI Focus van 10 mei 2023 melding wordt gemaakt van het bestaan van *watchlists* (p. 28), blijft hij evenwel in gebreke met concrete elementen aannemelijk te maken dat hij op een dergelijke lijst zou staan, noch zijn er enige concrete indicaties dat dit het geval zou zijn.

In de aanvullende nota van 22 mei 2023 wijst verzoeker erop dat hij momenteel geen paspoort bezit, niet van plan is vrijwillig terug te keren en dat de Belgische autoriteiten, indien ze hem gedwongen willen laten terugkeren naar Iran, een *laissez-passer* moeten vragen aan de Iraanse autoriteiten. De Raad merkt vooreerst op dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (de COI Focus van 10 mei 2023, p. 24, met verwijzing naar DFAT-rapport van 14 april 2020, p. 70). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens het reeds aangehaalde DFAT-rapport (p. 70) en de COI Focus van 10 mei 2023 (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd, *quod non in casu*, en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Volgens het DFAT-rapport van 14 april 2020 en de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk.

Het loutere gegeven dat verzoeker bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en zijn asielrelaas betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Verzoeker kan met zijn verwijzing in zijn verzoekschrift en de aanvullende nota van 22 mei 2023 naar rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk (het arrest *PS (Christianity – risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC)* van het UK *Upper Tribunal* van 20 februari 2020), een ‘*country guidance decision*’ waarin omschreven wordt hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer naar Iran, voorts geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Niettegenstaande de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht, kan uit deze rechtspraak, waar op basis van landeninformatie zgn. “*country guidance*” wordt opgesteld, wel richtsnoeren worden gehaald in verband met de mogelijke risico's bij terugkeer van (al dan niet geloofwaardige) bekeerlingen naar Iran, meer bepaald op het moment van aankomst van de terugkeerder in de luchthaven (overwegingen 95-116; 141-144).

Waar de daadwerkelijkheid en oprechtheid en dus de geloofwaardigheid van de beweerde bekering niet aannemelijk wordt gemaakt, zal er geen gegronde vrees voor vervolging binnen het Iraanse grondgebied zijn, daar verzoeker geen redenen zal hebben om zich te associëren met christenen en dus niet onder de negatieve aandacht van de Iraanse overheden zal komen.

Dit neemt niet weg dat de mogelijke objectieve risico's bij aankomst in Iran moeten worden beoordeeld. Immers, zoals hierboven reeds vermeld, kunnen afgewezen Iraanse asielzoekers bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd, onder meer ook over de redenen van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland.

Uit de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het UK *Upper Tribunal* blijken volgende vaststellingen en richtsnoeren.

Afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran zullen bij aankomst op de IKA luchthaven worden ondervraagd. Deze eerste ondervraging brengt in het algemeen geen reëel risico op mishandeling met zich mee.

Een terugkerende afgewezen verzoeker om internationale bescherming die verklaart een christelijke bekering ten grondslag te hebben gelegd aan een verzoek om internationale bescherming, zal met redelijke waarschijnlijkheid worden onderworpen aan een verdere, tweede ondervraging.

De terugkeerder kan verwachten dat hij zal worden gevraagd om een verklaring te ondertekenen waarin hij afstand doet van zijn beweerde christelijke bekering. Indien hij ervoor kiest om de verklaring te ondertekenen, zal deze tweede ondervraging in het algemeen kort zijn, geen reëel risico op mishandeling met zich meebrengen en tot een snelle vrijlating leiden. De terugkeerder zal na zijn vrijlating wellicht het voorwerp zijn van surveillance, maar dit brengt vervolging, noch ernstige schade met zich mee indien zijn beweerde bekering niet daadwerkelijk en oprecht is en dus niet geloofwaardig is.

Er kunnen evenwel redenen zijn waardoor de tweede ondervraging en/of detentie langer duurt, hetgeen het risico op mishandeling verhoogt. Omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat een ondervraging langer duurt, moeten geval per geval worden bepaald. Zulke omstandigheden kunnen onder meer inhouden: een eerder negatief contact met de Iraanse veiligheidsdiensten, banden met personen die van belang zijn voor de Iraanse autoriteiten, actieve betrokkenheid bij Iraanse huiskerken of openlijke uitingen op sociale media waarin het christendom wordt gepromoot.

In casu, kan, gelet op de onoprechte en dus ongeloofwaardig geachte bekering, van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij een dergelijke verklaring, waarbij hij afstand doet van zijn beweerde bekering, ondertekent. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten hem hierin niet zouden geloven. Mogelijks zal hij onder surveillance worden geplaatst (overweging 151). Dit maakt evenwel de beoordeling van het risico niet anders daar, vanwege de ongeloofwaardigheid van de bekering, redelijkerwijze niet wordt aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Iran aldaar activiteiten of handelingen zal verrichten die verband houden met het christelijk geloof en die tot de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten en daarmee tot vervolging vanwege toedichting zouden kunnen leiden.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn beweerde bekering in Iran en de beweerde problemen aldaar, zoals omstandig uiteengezet in punt 2.3.4.5., kan verder niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten, bv. omwille van een actieve betrokkenheid bij Iraanse huiskerken, noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Dat verzoeker op sociale media christelijke berichten heeft geplaatst is *in casu* evenmin een risicofactor, gelet op de *supra* gemaakte bevindingen in verband met deze berichten op het Facebook-profiel van verzoeker. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete

aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 22 mei 2023 verwijst naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht Iran van 2021 dat stelt dat het indienen van een beschermingsverzoek als een potentiële bedreiging voor de nationale veiligheid kan worden gezien, wijst de Raad erop dat in het Nederlands Algemeen Ambtsbericht Iran van 2022 met betrekking tot het indienen van beschermingsverzoeken in het buitenland uitdrukkelijk het volgende wordt vastgesteld: *“Dit leidt evenmin op voorhand tot problemen van de zijde van de Iraanse autoriteiten. De Iraanse autoriteiten weten over het algemeen niet wat een Iraniër in het buitenland over hen heeft gezegd in een asielprocedure. De Iraanse autoriteiten weten wel dat veel Iraniërs het land verlaten om in het Westen asiel aan te vragen en dat zij, wanneer zij dat doen, motieven naar voren brengen die vanuit hun aard ook enige kritiek behelzen op de Iraanse autoriteiten. De Iraanse autoriteiten zijn zich er ook van bewust dat Iraanse asielzoekers soms onwaarschijnlijke asielmotieven aanvoeren om in aanmerking te komen voor een asiilvergunning.”* (de COI Focus van 10 mei 2023, p. 34).

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak allerhande, herinnert de Raad eraan dat elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze wordt onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door een verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Wat betreft de invloed van de straatprotesten in Iran die uitbraken in september 2022 naar aanleiding van de dood van Mahsa Amini op de behandeling van terugkeerders, blijkt uit de COI Focus van 10 mei 2023 (p. 36-37) dat de geraadpleegde experts verschillende elementen benadrukken, gaande van het profiel van de terugkeerder, het al dan niet hebben van de dubbele nationaliteit en eventuele oppositieactiviteiten in het buitenland. Uit het geheel van de voorliggende informatie komt verder duidelijk naar voren dat het personen zijn met een welbepaald profiel, zichtbaarheid of een zekere invloed die bij een terugkeer naar Iran een groter risico lopen op problemen. Op basis hiervan kan evenwel nergens worden afgeleid dat verzoeker, die enkel een (ongeloofwaardig) religieus asielmotief aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag heeft gelegd, die geen profiel vertoont waarmee hij in de verhoogde of negatieve aandacht zou staan, die enkel de Iraanse nationaliteit heeft en die geen oppositieactiviteiten in het buitenland heeft verricht of aan protesten in het buitenland heeft deelgenomen, ernstige problemen zou riskeren bij een terugkeer naar Iran.

Door ter terechtzitting louter te volharden in een vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, brengt verzoeker geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, die steun vinden in rapporten van maart en april 2020 en mei 2023, niet langer actueel of correct zouden zijn.

2.3.4.10. Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat verzoeker, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren, noch dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging, noch dat hij er als christelijke bekeerling zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of de Iraanse autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan zou riskeren te worden gevisieerd, vervolgd of gediscrimineerd.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie en rapporten over de situatie van christenen en christelijke bekeerlingen in Iran voor het overige niet dienstig (stukken 6 en 7 bij het verzoekschrift). Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar het land van herkomst werkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging op religieuze grond of een andere vervolgingsgrond worden vastgesteld.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Tot slot stipt de Raad aan dat, in de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal, alsook van de Raad, in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.8. De Raad ziet, gelet op het voorgaande, geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,
V. SERBRUYNS,
S. HUENGES WAJER,
K. VERKIMPEN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MAES